

67

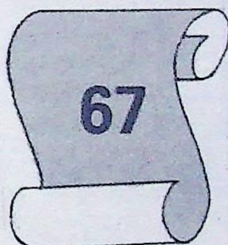
அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

வேத வித்யை வளர...

உதிரி உதிரியாக இப்படி அங்கங்கே சில பேர் சேர்ந்து செய்கிறது எடுபடாமல், சாச்வதமாய் நிற்காமல் உதிர்ந்து போய்விடக்கூடிய ஆபத்து இருக்கிறது. அதனால் எல்லாரும் உபகரிக்கக்கூடியதை 'ஸென்ட்ரலைஸ்' செய்து (மையப் படுத்தி) நிர்வாஹம் பண்ண வேண்டிய அவச்யம் உண்டாகிறது. இதற்காகத்தான் மடத்தின் ஆதரவிலேயே வேத ரக்ஷணத்துக்காகப் பலவிதத் திட்டங்கள் போட்டு ட்ரஸ்ட்கள் வைத்திருக்கின்றன. வேதரக்ஷண நிதிக்காரர்களைக்★ கேட்டால் விவரங்கள் தருவார்கள். அவற்றுக்கு த்ரவ்ய உபகாரம் செய்து வேத சாஸ்த்ர வித்யை வளர, அதுவும் ப்ராசீன முறையிலேயே வளரச் செய்வது உங்கள் கடமை. இந்தத் தேசத்தில் பிறந்துவிட்டீர்களோல்லியோ! பிடித்தாலும் பிடிக்காவிட்டாலும் இதன் சீதோஷ்ணாதிகளால் ஒரு ஸமயம் நடுங்கி விறைத்துக்கொண்டும் இன்னொரு ஸமயம் வியர்த்துக் கொட்டிக்கொண்டும் அவதிப்படுகிறீர்களோல்லியோ? அப்படி ஒரு அவதியாக நினைத்துக் கொண்டாவது இதையும் படுங்கள். என்னைக் குரு என்று சொன்னால் என் மிரட்டல் உருட்டலைக் கேட்டுத்தான் ஆகணும். (பெரிதாகச் சிரிக்கிறார்.)

இந்த 'ஸ்கீம்'களின் பொதுவான நோக்கம்,. வாத்யார்கள் வயிற்றுப்பாட்டைப் பற்றி நிர்விசாரமாக இருக்கும்படி

★ வேத ரக்ஷண நிதி ட்ரஸ்ட், 12, கோவிந்த் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை-600107.

அவர்களுக்கு நன்றாக ஸம்பாவனை செய்வது. 'நன்றாக' என்றால் அவர்கள் கார் வைத்துக் கொண்டு பங்களா வாஸம் செய்ய வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. ஆனாலும் அதற்காக சுஷ்கம் பண்ணக் கூடாது. இப்போது நிரந்தர அம்சமாகவே ஆகிவிட்ட 'இன்ஃப்ளேஷ'னில், ப்யூன்கூட (அந்தப் பேரைச் சொன்னாலே கோபித்துக் கொள்வார்களோ, என்னவோ? எனக்கு வேறே பேர் தெரியவில்லை) நானூறு ஐநூறு என்று சம்பளம் வாங்குகிற காலத்தில் வேதப் பண்டிதர்கள் டாம்பீகமில்லாவிட்டாலும் கௌரவமாக வாழ்க்கை நடத்தும் படி ஸம்பாவனை பண்ண வேண்டும். இரண்டு மணி பாடி விட்டுப் போகிறவரைக் கலைஞர் என்று கொண்டாடி ஐநூறு, ஆயிரம் கொடுக்கிறீர்களோ இல்லியோ?

சிஷ்யர்கள் இல்லாமல் வாத்யார் ஏது? ஆனதால், நமது வேதம், சாஸ்த்ரம், கலாசாரம் என்றால் அவற்றின் பக்கமே வர பயப்படும் இன்றைய ஹீனஸ்திதியில், இவற்றுக்கும் பசங்களை இழுக்கும்படியாக அவர்கள் படிக்க ஆரம்பிப்பதிலிருந்தே அவர்களுக்கு attractive-ஆன கணிசமான ஸ்டைபென்ட்கள் தர வேண்டும். படிப்பு முடிந்து போகிறபோதும், ஆயுஸ் பூராவும் ஒரு கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பதற்காவது தேவைப்பட்ட ஒரு தொகையை அவன் பேரில் 'ஃபிக்ஸ்'டில் (Fixed Deposit-ல்) போட்டுவிட வேண்டும். மூலத்தை அவன் கையாண்டு ஆழும் பாழும் செய்ய இடம் தராமல், வட்டி மாத்திரமே அவனுக்குக் கிடைத்துவரும்படிச் செய்ய வேண்டும். இப்படியெல்லாம் இப்போதே கொஞ்சம் நடத்தி வருகிறோம். அவனுடைய காலத்துக்கு அப்புறமும் தொகை ட்ரஸ்ட்டைச் சேர்வது என்றில்லாமல் அவன் தலைமுறைக்கு இந்த வட்டி சேருமாறு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறது. அப்போதுதான், இப்படி ஒரு பிதுரார்ஜிதம் கிடைப்பதில் வருங்காலத் தலைமுறைகளை மனஸ்ஸாக்ஷி கொஞ்சம் கிளறிவிட்டு, 'நாமும் அப்பா, தாத்தா வழியிலேயே வித்யைக்கு வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் பண்ணு வோம்' என்று நினைக்கப் பண்ணும். எதிர்காலத்திலும் வேத சாஸ்த்ரக் கல்வி அதற்குரிய முறையில் தொடர்ந்து நடக்கக் கொஞ்சமாவது இடமேற்படும்!

வித்யையும் வித்தமும்

வித்யைக்காகவே வித்யை என்று குருமார்கள் கற்றுக் கொடுப்பதும், சிஷ்யர்கள் கற்றுக் கொள்வதும்தான் உத்தமம். வித்தத்துக்காகவும் (பணத்துக்காகவும்) வித்யை என்பது மத்யமம். வித்தத்துக்காகவே வித்யை என்றால் அது அதமம். வித்யையே இல்லாமல் வித்தம் மட்டும் குறிக்கோள் என்று தற்போது அதமாதமமாக உலகம் முழுவதும் ஒரு 'அவுட்-லுக்' உண்டாகியிருக்கிறது. இந்நிலையில் நாம் ரொம்பவும் ஐடியலிஸம் வைத்துக் கொண்டால் ப்ரயோஜனப்படாது. அதனால்தான் ஓரளவு கணிசமான த்ரவிய ஸஹாயம் குரு-சிஷ்யர்களுக்குச் செய்தே வித்யையை வளரச் செய்ய வேண்டுமென்கிறேன்.

அதே ஸமயத்தில், எங்கேயாவது ஒருசில இடங்களிலாவது பண ஸம்பந்தமேயில்லாத, லக்ஷ்ய நிலையை இன்றைக்கும் நடத்திக் காட்டுவதான குருகுலமும் ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ரொம்பவும் உசந்த முறை பண எண்ணமே இல்லாமல் நடக்கிற குருகுலக் கல்விதான். பரம த்யாகிகளாக, வயிற்றைக் கட்டி வாயைக் கட்டி வாழத் தயாராக, வித்யை ப்ரசாரம் ஆகவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் போதிக்கிறவர்கள் நடத்தும் குருகுலத்துக்கு எதுவும் ஈடாகாது. இப்படிப்பட்டவரின் அறிவு விசேஷத்துடன் மனஸ் விசேஷமும் சேர்வதால் அப்போதுதான் சிஷ்யர்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த வித்யா விலாஸம் உண்டாகும். ஆனால், இவன் வயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டாலும் சிஷ்யனாக இருக்கிற இள வயசுக்காரனின் வயிறு வாடப்படாதே! அத்யயனம் செய்த பிராமணன் என்றால் நிச்சயமாக அவனுக்கு மான்யமாக ஸொத்து இருக்கும் என்ற பழங்கால நிலை இப்போது இல்லையே! தனக்கே 'ததிங்கிணதோம்' போடுகிற வேத பண்டிதர்

சிஷ்யனை வேறு எப்படிப் பராமரிப்பார்? இங்கேதான் சிஷ்யனின் பிக்ஷாசர்யம் கைகொடுக்கிறது. அவன் பிக்ஷை எடுத்தே தன்னுடைய பாட்டைக் கவனித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும். அதுமட்டுமில்லை. தனக்காக நாலு வீட்டுக்குப் போய் பிக்ஷை கேட்க வேண்டுமென்றால், வாத்யாருக்காக இன்னம் நாலு வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். முன்னேயே சொன்னமாதிரி அவருக்குப் பக்வமான (சமைத்த) ஆஹாரம்' பிக்ஷையாகக் கிடைக்கக் கூடாதாகையால், அவருக்கானதை அரிசி, பருப்பு, காய்கறி என்று வாங்கி வர வேண்டும்.

கல்வி அளிப்பது ஒன்றே நோக்கமாயிருக்கிற த்யாகி வாத்யாரைப்போல, கல்வி பெறுவது ஒன்றே நோக்கமாயிருக்கிற த்யாகி மாணவன்தான் இப்படி பிக்ஷாசர்யம் செய்து குருகுலவாஸம் செய்வான்.

ஆதர்ச நிலையை அழியவிடலாகாது

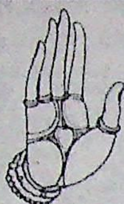
'இம்மாதிரியெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் யாராவது கிடைப்பார்களா? இதென்ன கார்யத்துக்கு உதவாத பேச்சு?' என்று நினைக்கலாம். அதற்காக உத்தமமான ஐடியல்களை வாயாலாவது சொல்லி, ஞாபகப்படுத்தக்கூட குருப்பட்டம் கட்டிக்கொண்டவன் தவறிவிடக் கூடாது என்பதால்தான் சொல்கிறேன். ஆதர்ச நிலை என்னவென்றே தெரியாமல் அழிந்துபோகவிடக் கூடாது. 'யார் follow பண்ணு வார்கள்?' என்று பார்க்காமல்தானே க்றிஸ்து, 'ஒரு கன்னத்தில் அடித்தவனுக்கு இன்னொரு கன்னத்தையும் காட்டு' என்றார்? சொடக்குப் போட்டால் சரக்கு உண்டாகிவிட வேண்டும் என்ற மனோபாவம் ஜனங்களுக்கு வலுத்து, தினம் ஒரு 'மில்' முளைத்துக்கொண்டும், ஜனங்கள் நாளுக்கு மேல் நாளுக்கான சரக்குகளுக்குப் போய்க்கொண்டும் இருந்தபோது காந்தி, 'அவரவர்களே ராட்டையில் நூற்றுக் கட்டிக்

கொள்ளுங்கள்; கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிடுங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே இல்லையா?

நடைமுறைக்கு ஸாத்யமில்லை என்று ஒன்றை விட்டு விட்டால் அது நடக்காமலேதான் போகும். 'லோகத்துக்கு இதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?' என்கிற எண்ணமே இல்லாமல் எவரெஸ்டைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று எத்தனையோ காலமாக எத்தனையோ 'டீம்'கள் போய்ப் போய்த் தோற்றுத் தோற்றுத்தான் திரும்பினார்கள். ஆனாலும் ஸாத்யமில்லை என்று விட்டுவிடாமல் முயற்சி பண்ணிக் கொண்டே இருந்ததால் கடைசியில் அதையும் பிடித்து விட்டார்களோ இல்லையோ? ஆனபடியால், லோகத்துக்குப் பரம ப்ரயோஜனமான குருகுலக் கல்வி முறை ஏட்டுச் சுரைக்காய் என்று விட்டுவிடவே கூடாது!

ஒவ்வொரு நாளும் பல க்ருஹங்களுக்குப் போய் பிக்ஷை கேட்பது என்றில்லாமல் 'வாரம்' என்ற முறைப்படியாவது செய்யலாம். அதாவது, வித்யார்த்தி வாரத்திலுள்ள ஏழு நாட்களில் ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு அகத்தில் பிக்ஷை வாங்குவது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அப்போது, போடுகிறவர்களுக்கு 'தினந்தினம் வருகிறானே' என்று இல்லாமலிருக்கும். ஆனால் குருவுக்கும் சேர்த்து வாங்க வேண்டுமென்று இருந்தால் அப்போது பல வீடுகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வாங்கினால்தான் முடியும். இதெல்லாம் அந்தந்தக் குருகுலம் உள்ள நிலைமை, ஊர்க்காரர் மனப் பான்மை, மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்து முடிவு பண்ண வேண்டிய விஷயம். மொத்தத்தில் பிக்ஷாசர்யமுள்ள குருகுல வாஸத்தை உயிர்ப்பிப்பது ரொம்பவும் ச்ரேஷ்டம்.

இப்படி ஒரு குரு, ஒரு சிஷ்யன் இடைத்தாலும் போதும். அந்த குருவின் ஆத்மசக்தி லோகத்தின் கண்ணுக்குத் தெரியா மலே அதற்கு நல்ல எண்ணங்களைக் கொடுக்கத்தான் செய்யும். அந்தச் சிஷ்யனுக்கு குணமும் ஆசாரமும் மந்த்ர சக்தியும் ப்ரம்ம தேஜஸும் பூர்ணமாய் உண்டாகி வருங்காலத்தில் அவனும் அந்தக் குருவைப்போல் ஆகிவிடுவான்!

அவர்கள் தியாகமும் நமது தியாகமும்

இப்படிப்பட்ட த்யாகத்துக்கு நாம் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. நாம் ஏதாவது செய்துவிட்டால், அதாவது குரு-சிஷ்யர்கள் நாம் செய்கிற உபகாரம் எதையோ ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டால் அப்புறம் அவர்கள் எப்படி த்யாகிகளாக முடியும்? ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஐடியலை நானோ நீங்களோ சொல்லிச் சொல்லி ஓர் ஊக்கம் உண்டாக்குவதைத் தவிர இதில் நாம் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

அடுத்தபடியாகத்தான் நான் சொன்ன 'ஸ்கீம்'கள்: அதாவது மூலதனம் வைத்து ஸம்பாவனை, ஸ்காலர்ஷிப் முதலானதுகள் கொடுத்துப் போஷிப்பது. இங்கேதான் நாம் ஏதோ கொஞ்சம் த்யாகம் செய்ய இடமேற்படுகிறது. த்ரவ்ய ரூபத்தில் (பொருளுருவில்) த்யாகம், நம்முடைய நேரத்தை த்யாகம் செய்து இதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது, கார்ய ரூப த்யாகம் ஆகியவை கொஞ்சமாவது செய்து, வேதம் மங்கிப் போகாமல் ரக்ஷித்து, ஈச்வரானுக்ரஹத்தைப் பெறுவதற்கான 'ஸ்கீம்'கள்!

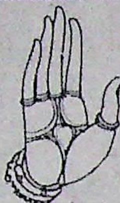
பிக்ஷாசர்யம் ஒரு பையனுக்கு அளிக்கிற பணிவையும், அந்தப் பணிவின் வழியாய் அவனுக்கு ஏற்படும் மற்ற பண்பு களையும் நான் ரொம்பவும் முக்யமாய் நினைப்பதால், இந்த ஸ்கீம்களிலேயே 'நியமாத்யயனத் திட்டம்' (பண்டைய ப்ரம்மசர்ய, பிக்ஷாசர்ய நியமங்களோடு மாணவன் கல்வி கற்கிற திட்டம்) என்பது போலவும் சிலது வைத்து, இவ் வழியில் படிக்கிறவனுக்கு அதிகப்படி ஸம்பாவனைகள் செய்கிறோம்.

ஏதோ ஒரு தினுஸிலாவது 'குருகுலவாஸம்' என்ற பெயரும், அதன் உசந்த லக்ஷ்யமும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்படியாக ஒரு இன்டிவிஜுவல் குருவுடனேயே பத்துப் பசங்கள் சேர்ந்து

வாழும்படியாகத் திட்டங்கள் போட்டு நடத்தி வருகிறோம். 'றோம்' என்று உங்களிடமிருந்து பிரிந்து நாங்கள் யாரோ இருக்கிறாற்போலச் சொன்னது ஸரியில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் நடத்தி வைக்கவேண்டிய உங்கள் திட்டம்தான் இவை யெல்லாம். ரொம்பவும் 'ஓஹோ' என்று ஆதரவு கிடைக்கா விட்டாலும், வேதாப்யாஸம் வேர் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று நம்பிக்கை தருகிற அளவுக்காவது 'ரெஸ்பான்ஸ்' கிடைத் திருக்கிறது. இதை 'ஓஹோ' என்றே செய்ய வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு.★ இதைவிட ஜன்மா எடுத்ததற்கு ப்ரயோஜனமாக நீங்கள் செய்யக்கூடிய தொண்டு இல்லை.

இப்போது அத்யயனம் செய்த பிராமணர்கள் எங்கேயோ சில இடங்களில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம், 'யாருக் காவது நீங்கள் சொல்லிவைக்கக் கூடாதா?' என்றால், 'யாருக் காவது என்றால் யார் வருகிறார்கள்? 'தட்டு தூக்கினாலும் தூக்குவோம்; இதற்கு வரமாட்டோம். இதிலே கால் வயிற்றுக் கூழுக்குக்கூட வழியில்லை என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டுள்ள நீங்களே எங்களைக் கூப்பிடுகிறீர்களே!' என்று கேட்கிறார்கள். இனிமேல் யாராவது வந்தால் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு எங்களுக்கே ஞாபகமிருக்குமா என்று ஸந்தேஹம்' என்று பதில் சொல்கிறார்கள்! இவர்கள் தங்கள் வித்யையை அபிவ்ருத்தி செய்துகொள்ள வசதி செய்து தராமல், வாஸ்தவமாகவே அடியோடு மறந்து போகவிட்டால் அதைக்காட்டிலும் நமக்கு அபகீர்த்தி இல்லை.

★ இது தொடர்பாக, அருள் உரை 26-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பிராமணர் கடமை, வேத ரக்ஷணத்திட்டங்கள், வேத பாஷ்யம், என் கடமை, முடிவுரை ஆகிய உரைகளைப் பார்க்கவும்.

வேதபாஷ்யம், வேதாங்கம், வேதாந்தம்

எத்தனை வித்யைகள் இருந்தாலும் முடிவாக ப்ரஹ்ம வித்யையில்தான் சேர்க்க வேண்டும். பகவான், 'நான் வேதத்தில் ஸாமம், மலைகளில் மேரு, மரங்களில் அரசரமரம், மிருகங்களில் சிங்கம், பக்ஷிகளில் கருடன், மாதங்களில் மார்கழி' என்றெல்லாம் கீதையின் விபூதியோகத்தில் சொல்லிக் கொண்டு போகும்போது, 'வித்யைகளில் நான் ஆத்ம வித்யையான ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று சொல்லியிருக்கிறார்:

'அத்யாத்ம வித்யா வித்யாநாம்'

மடம் ஏற்பட்டிருப்பதும் முடிவாக அதற்குத்தான். அதனால் வேத அத்யயனம் மட்டுமில்லாமல், அதன் அர்த்தத்தை அறிவதான வேத பாஷ்யம், அதற்கு அவயவமாகச் சேர்ந்து வரும் வேதாங்கங்கள், முடிவான ஆத்மவித்யையேயான உபநிஷத்துகள் (அதாவது வேதாந்தம்) ஆகியவற்றின் ப்ரசாரத்திலேயே மடம் குறிப்பாக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னமும் நிறைய எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது செய்திருப்பது போதவே போதாது!

எனக்கு ஆசை, இப்போது பாடசாலைகள் என்பதாக வேத அத்யயனத்துக்கு என்று ஏற்பட்டிருக்கும் எல்லாவற்றிலுமாவது வேதம் ஸம்பந்தப்பட்ட மற்ற வித்யைகளையும் சாஸ்த்ரங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்து ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டும் என்பது. இப்படி மேலும் அனேகப் பாடசாலைகளும் புதிதாக வைக்க வேண்டும்.

சென்ற சில தலைமுறைகளில் வேதவித்யை முழுவதுமே மங்கிக்கொண்டு வந்திருப்பதில் ரொம்பவும் மங்கிப் போய் விட்ட ஒரு பிரிவு உண்டு. அதாவது வேதத்தில் அத்யயனம் சொல்லி வைக்கவாவது (வேத ஸம்ஹிதைகளின் டெக்ஸ்ட்டை

மாத்திரம் உருப்போட்டு மனப்பாடம் பண்ணி வைக்கவாவது) ஏதோ சில பாடசாலைகள் இருக்கின்றன; ஆனால் அவற்றின் அர்த்தத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடசாலைகள் மிகமிக அபூர்வமாகிவிட்டன. கனபாடிகளிலேயே பலருக்குக்கூட வேதத்தைச் சொல்லத்தான் தெரிகிறதே ஒழிய, அதற்கு அர்த்தம் சொல்லத் தெரியாமலிருக்கிறது. இதற்காகத்தான் வேதம் படித்தபின் வேதபாஷ்யமும் படித்துப் பரீக்ஷை கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்துவருகிறது. இதில் எல்லாருடைய ஒத்துழைப்பும் தேவை!

இது நேராக வேதத்தைப் பற்றியது. வேத அங்கங்களையும் மறுபடி நல்ல ப்ரசாரத்துக்குக் கொண்டுவர முயல வேண்டும். குறிப்பாக வேதாங்கங்களில் வ்யாகரணம், வேதாங்க ஜ்யோதிஷத்தின் வளர்ச்சியாகப் பிற்பாடு அபிவிருத்தி கண்ட வான சாஸ்த்ரம், கணித சாஸ்த்ரங்கள் ஆகியவற்றை இப்படி ப்ரகாசப்படுத்த வேண்டும்.

வேத உபாங்கங்களான நாலில் மீமாம்ஸை என்பதில் உத்தரபாகமாக 'வேதாந்தம்' என்பது வந்துவிடுகிறது. சங்கர மதம், ராமானுஜ மதம், மத்வ மதம் எல்லாமே வேதாந்தத்தின் கீழ் வருபவைதான். இந்த மடத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அத்வைத வேதாந்தத்தைப் போஷிப்பது முக்ய கார்யமாக இருப்பதால் அதற்கென்று ஸதஸ்கள் நடத்துகிறோம். சென்ற நூற்றாண்டுக் கடைசியிலிருந்தே அத்வைத ஸபா என்பது மடத்தால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கான புஸ்தகங்கள் போடுவதற்கும் ஆதரவு தருகிறோம். இப்படியே ராமானுஜ, மத்வ மடத்தினர் விசிஷ்டாத்வைத, த்வைத வேதாந்தங்களை ரக்ஷித்து ப்ரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். (நான் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஸ்மார்த்தர்களுக்கு அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்திலும் அதையொட்டியுள்ள ஸமயாசாரத்திலும் இருப்பதைவிட, மாத்வ, வைஷ்ணவர்களுக்கு அவர்களுடையதில் பிடிமானம் மிகவும் அதிகம்.)

வேதாந்தம் – ஸித்தாந்தம் என்று பிரித்துச் சொல்வது வழக்கமானாலும் சைவஸித்தாந்தமும் வைதிக மதமாக, வேதாந்த அடிப்படையின் மேல் உருவானதுதான். அதை ஆதீனகர்த்தர்கள் போஷித்து வருகிறார்கள். இன்னம்

இப்படியே சைதன்யர், நிம்பார்க்கர், வல்லபர் முதலானவர்களின் ஸம்ப்ரதாயங்களும் அவற்றின் மடாலயங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

யுனிவர்ஸிடிகளில் 'ஃபிலாஸஃபி' என்று இருப்பது முக்கியமாக வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களைப் பற்றியதுதான். லோகம் முழுவதிலுமே, ஸமய ஆசரணையைவிட தத்வ விசாரம் முக்யமாயுள்ளதால் வேதாந்தம்தான் நாளுக்கு நாள் பிரபலமடைந்து வருகின்றது. வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களிலுங்கூட 'தீயிஸம்' (தெய்வக் கொள்கை, வழிபாட்டு முறை) முதலியவை இல்லாத சுத்த தத்வ விசாரமாயுள்ள அத்வைதந்தான் அகில உலக ரீதியில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. இப்படி வேதாந்தம் என்றாலே அத்வைதம்தான் என்று நினைக்கப் படுகிறதே என்று மற்ற ஸம்ப்ரதாயக்கார்கள் வருத்தம், கோபம் கூடப் படுகிறார்கள். அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். யுனிவர்ஸிடிகளின் புண்யத்தில் மற்ற சாஸ்தரங்களைவிட வேதாந்தம் சற்று ஜீவசக்தியோடு இருக்கிறது என்று சொல்ல வந்தேன்.

ஆனால் இதிலும்கூட ஆசார அனுஷ்டானத்துக்கு இடமேயில்லாமலும், ரிஸர்ச் என்ற பெயரில் பூர்விகர்களின் அபிப்ராயத்துக்கும் நம்பிக்கைக்கும் மாறான அனேக அபிப்ராயங்களைச் சொல்வதாகவும், திறந்த மனஸோடு ஸயின்டிஃபிக்காக ஆராய்வதாகச் சொன்னாலும், இந்த ரிஸர்ச்காரர்களிலும் சிலர் bissed-ஆகத்தான் தங்கள் தியரிகளை உருவாக்குவதாகவும் இருப்பதால் யுனிவர்ஸிடிகள் செய்கிற வேதாந்த ப்ரசாரத்தில் பூர்ண த்ருப்திப்படுவதற்கில்லாமல் இருக்கிறது.

அத்வைதத்திலும்கூட pure metaphysics-ஐ (சுத்த தத்வத்தை) மற்ற தேசத்துக்காரர்கள் மெச்சி, தங்களால் முடிந்தவரை அப்யஸித்துப் பார்க்கட்டும். இதிலே ஜன்மாந்தர விசேஷமுள்ள அபூர்வமான சிலர் வேண்டுமானால் ஸித்தியும் பெறக்கூடும். ஏனென்றால் ஏதோ ஜென்மாந்தர விசேஷந்தானே அந்த விதேசிகளை இதிலே இழுத்திருக்கிறது? ஆனால் நம்மவரைப் பொறுத்தமட்டில் வைதிக ஆசாரமில்லாமல், கர்மானுஷ்டானமில்லாமல் 'அத்வைதா', 'அத்வைதா' என்று

ரிஸர்ச்சாகவும், லெக்சராகவும், புஸ்தகமெழுதுவதாகவும் எத்தனைதான் பண்ணினாலும் வாஸ்தவத்தில் அந்த அனுபவத்தின் கிட்டேயே போகாமல் அறிவுமட்டத்தில் அலசியதாக மாத்திரந்தான் விஷயம் முடியும். அத்வைதத்தை ஸ்தாபித்த ஆசார்யாள் கர்மானுஷ்டானத்தாலும், ஈச்வரோபாஸனையாலும் (இன்ன மூர்த்திதான் என்று மற்ற ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களைப் போல ஒன்றை மட்டும் கொள்ளாமல், எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான பரமாத்மாவை ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் செய்கிற உபாஸனையாலும்)தான் ஒருத்தன் சுத்தியாகி தத்வ விசாரத்துக்கு வர வேண்டும் என்று தீர்மானமாக விதித்திருக்கிறார். இவற்றுக்கு யுனிவர்ஸிடிப் படிப்பில் எங்கே இடம்? ஆனபடியால் வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களை ஆதரித்து, அவர்களிடமிருந்து ஸம்ப்ரதாய பூர்வமாகச் சிஷ்யர்கள் சிக்ஷை பெற ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

பல ஸித்தாந்த ஒப்புவமை

இதிலே ஒன்றுமட்டும் கொஞ்சம் புதிதாக அபிவ்ருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். 'கம்பேரடிவ் ஸ்டடீஸ்' என்பதாக யுனிவர்ஸிடிகளில் ஒரு ஃபிலாஸபி ஸிஸ்டத்தை மட்டுமில்லாமல் பலவற்றைப் படித்து ஒன்றுக்கொன்று எப்படி மாறுபட்டுப் போகிறது, எப்படி எத்தனையோ இடங்களில் அவை ஒப்புதலாகவும் போகின்றன என்று ஆராய்கிறார்கள். இது ச்லாகிக்க வேண்டிய ஆராய்ச்சி. ஸம்ப்ரதாய முறையிலும் இதர ஸம்ப்ரதாய அபிப்ராயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டித்தான் இருக்கிறது. ஏனென்றால் எந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த எந்த சாஸ்த்ரத்தை எடுத்தாலும் அதிலே மற்றவர்களின் கொள்கைகளைச் சொல்லி அவற்றைக் கண்டித்துத்தான் ஸ்வபக்ஷத்தை (தன் கட்சியை) நிர்த்தாரணம் செய்திருக்கும். பூர்வபக்ஷத்தில் (எதிராளியின் கட்சியில்) ஆரம்பித்து அவர்கள் கருத்தை டெவலப் செய்தபின்தான் ஸ்வபக்ஷத்தை நாட்ட

வேண்டுமென்பதே நம் சாஸ்த்ரகாரகர்கள், முக்யமாக பகவத் பாதாள், கைக்கொண்ட முறை. ஆனால் தற்போது ஸம்ப்ரதாயப்படிப் படிப்பவர்கள், ஏற்கெனவே சாஸ்த்ரகாரகர்கள் மற்ற ஸித்தாந்தங்களில் என்ன quote செய்கிறார்களோ அதற்குமேல் தாங்களாக அந்த சாஸ்த்ரங்களைப் பார்ப்பதில்லை. அவற்றை இன்னமும் ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும். பிற ஸித்தாந்தங்களை இன்னம் நன்றாக அறிய வேண்டும்.

கொஞ்சங்கூட ஸொந்த அபிப்ராயங்களினாலும் அபிமானங்களினாலும் prejudice ஆகாமல் ஸத்ய தத்வத்தை அறிவதற்கு இது உதவும். அவரவருடைய பக்வ ஸ்திதியைப் பொறுத்துத்தான் அறிவு வாதமும்கூட ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு முடிவைக் காட்டும்; அறிவால் ஒரு விதமான முடிவுக்கு வந்தாலுங்கூட அவரவவருக்கும் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல்கூட எது மனஸுக்குள்ளே நன்றாகத் தைக்கிறதோ அதைத்தான் ஒருத்தர் பின்பற்றுவார்; கடைசியில் பார்த்தால் ஆத்மஸத்யம் என்பது அறிவு வாதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது – என்பதெல்லாம் நிஜந்தான். ஆனாலுங்கூட சாஸ்த்ரப் படிப்பு என்று ஒன்றை மேற்கொள்கிறபோது அதில் நல்ல தேர்ச்சியை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதற்கு நான் சொன்னபடி அவரவரும் தங்களுக்குப் பிடித்த ஸம்ப்ரதாயத்தைத் 'தரோ'வாகத் தெரிந்து கொள்வதோடு, மற்றவற்றையும் அந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு நன்றாகவே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் முடிவாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாத ஸித்தாந்தங்களிலும் அறிவிலே பெரியவர்களாக வந்திருப்பவர்களின் பெருமையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். 'நம்முடையதுதான் அப்படியே உசத்தி; மற்றது ஒன்றும் இல்லாதது' என்ற குறுகல் பார்வை அறிவுலகத்தில் கூடாதாகையால் சொல்கிறேன்.

பழைய முறையில் அமைக்கிற கலாசாலைகளில், நல்ல இங்கிலீஷ் ஞானமுள்ள சிலர் நம் தேச ஃபிலாஸஃபிகளை மட்டுமில்லாமல், மற்ற தேச ஃபிலாஸஃபிகளையும்கூட இப்படிச் சேர்த்துப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்து, புஸ்தகம் போட்டு, அவற்றின் ஸாரத்தையாவது இக் கலாசாலை வித்யார்த்திகளுக்கு தெரிவிக்கும்படியும் செய்யலாம்.

இப்படியேதான் நம் தேச ஸயன்ஸ்கள், ஸெமி-ஸயன்ஸ்கள் (இவற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சம் நேரத்தில் சொல்கிறேன்)

ஆகியவற்றையும் இவற்றிலுள்ள நவீன மேல்நாட்டு சாஸ்த்ரங் களோடு சேர்த்துப் பரிசீலனை செய்ய அறிஞர்களை ஊக்க வேண்டும். அவர்கள் செய்யும் பரிசீலனையின் பலன் நாம் மறுபடி உயிர்ப்பிக்கிற புராதன முறையிலான வித்யாசாலை மாணவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

நம் தேசத்துப் பழைய நூல்களில் என்ன சொல்லியிருக் கிறது, தற்போதுள்ள ஸயன்ஸ் தியரிகள் என்ன சொல்கின்றன என்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதோடு நின்றுவிடாமல், இதையும் அதையும் எங்கெங்கே ஒன்றாகப் பொருத்திப் பயன் பெற முடியுமோ அங்கே அப்படிச் செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக ஆயுர்வேதத்தில் இல்லாத ஒன்று, ஆயுர்வேத முறைக்கு மாறான விளைவு எதையும் ஏற்படுத்தாமல், ஆரோக்யத்துக்கு நல்லது செய்யுமென்றால் அதை ஆயுர்வேத வைத்யர்கள் எடுத் துக் கொள்ளலாம். இப்படியே அல்லோபதிக்காரர்களும் ஆயுர்வேத சிகித்ஸை முறையில் அவர்களுக்குப் புதிதாக, நல்லதாக இருப்பதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வேத உபாங்கங்களில் புராணம் என்பது தற்காலத்தில் உபன்னியாஸங்கள், ப்ரவசனங்கள், ஹரிகதைகள் ஆகியன பரவியிருப்பதால் ஓரளவு நன்றாக ப்ரகாசிப்பதாகத் தோன்று கிறது. ஆனாலும் இங்கேயும்கூட ஆழ்ந்து பார்த்தால், பதினெட்டுப் புராணங்களில் பல கொஞ்சங்கூட ப்ரசாரத்துக்கு வரவில்லை என்பதும், உப புராணங்களும் ஸ்தல புராணங் களும் ரொம்பவும் மங்கிக் கொண்டே வருகின்றன என்பதும் தெரியும். இவற்றிலும் இருக்கப்பட்ட ஓரிரு பண்டிதர்களை ஆதரித்து, அவர்கள் புதிதாகப் பண்டிதர்களை உண்டாக்கும் படியாக சிஷ்யர்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அதற்கான ஸஹாயங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

(பூர்வ) மீமாம்ஸை, தர்க்கம் (ந்யாயசாஸ்த்ரம்), தர்ம சாஸ்த்ரம் முதலான மற்ற உபாங்கங்களுக்கும் இப்படியே ஏற்பாடு பண்ணணும். இவற்றில் நம் ஆசார அனுஷ்டானங் களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் தர்மசாஸ்த்ரம் நம்முடைய வாழ்க்கையை நிஜமான பாரதப் பண்பாட்டின்படி வாழும்

வாழ்க்கையாக ஆக்குவதற்கு ரொம்பவும் முக்கியம். ஆனால் அறிவு ரீதியில், வித்யை என்று பார்க்கும்போது மீமாம்ஸா சாஸ்தரத்தையும், தர்க்க சாஸ்த்ரத்தையும் ப்ரசாரப் படுத்துவது முக்யமாகிறது.

ஆகம சாஸ்த்ரம்

இதெல்லாம் போக, மந்த்ர சாஸ்த்ரம் என்பது அதுபாட்டுக்கு ஒரு ஸமுத்ரமாக விரிந்து கிடக்கிறது. (அதில் 'மந்த்ர மஹோததி, என்றே ஒரு புஸ்தகத்துக்குப் பெயர். மஹோததி என்றால் மஹா ஸமுத்ரம்.)

மந்த்ர சாஸ்திரத்தோடேயே ஆகம சாஸ்த்ரம் வருகிறது. மந்த்ரப் பூர்வமாக தெய்வ ஸான்னித்யத்தை உண்டாக்கித் தரவே ஏற்பட்ட ஆலயங்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் ஆகம சாஸ்த்ரத்திலிருப்பவைதான். ஆலயம் எப்படிக் கட்டுவது? மூர்த்திகளை எப்படி ப்ரதிஷ்டை செய்வது? பூஜை எப்படி? எந்தெந்த மூர்த்திக்கு எப்படியெப்படி வழிபாடு? என்றெல் லாம் நிறைய்..ய ஸமாசாரங்கள் ஏராளமான ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அத்தனை பொதுஜனங்களையும் பரமாத்மாவோடு சேர்த்து வைப்பது ஆலயம்தான். அதனா லேயே இந்த சாஸ்த்ரத்தை விசேஷமாக விளங்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதில் எனக்கு ரொம்பவும் அக்கறையும் கவலை யும் இருக்கின்றன. அதனால்தான் தற்போது இருக்கப்பட்ட விஷயஜ்ஞர்களான சிவாசார்யர்கள், பட்டர்கள் ஆகியவர் களைத் தருவித்து ஆகமத்துக்கு ப்ராதான்யம் கொடுத்துச் சில வருஷங்களாக பெரிய ஸதஸ்கள் நடத்துவது. அரசாங்கத்திலும் ஆகமக் கலாசாலைகள் வைத்து ஊக்கம் தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சாஸ்த்ரப்படிப் போக வேண்டுமென்பதைவிட, தற்போது ஸம்பந்தா ஸம்பந்தமில்லாமல் எதையெடுத்தாலும், அதில் ஜாதி ஸமத்வத்தையும் தாய் பாஷையையும் நிலை நாட்ட வேண்டுமென்பதே அரசியல்காரர்களுக்கு முக்யமா

யிருப்பதால் இது எந்த அளவுக்கு, எத்தனை காலம் சாஸ்த்ரோக்தமாக நடக்குமென்று சொல்ல முடியவில்லை. இந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் குருகுல முறையில் ஒரு பட்டரிடமோ, சிவாசாரியரிடமோ நாலு பசங்கள் படிக்கும் ரீதியில் ஏற்பாடு செய்தால் ஆகம சாஸ்த்ரங்கள் அவற்றின் ஒரிஜினல் ஸ்பிரிட்டோடு (அதுதான் அவற்றின் நிஜ ஸ்பிரிட்டும்!) ப்ரகாசிக்கும்.

ஆகமத்தில் கோயில் கட்டுவது பற்றி வந்தாலும், கோயிலை ஊரிலே எங்கே அமைப்பது? அந்த ஊரையே எப்படி அமைப்பது? அதில் வீடுகளை எப்படி அமைப்பது? என்பதையெல்லாம் சொல்ல ப்ராசீனமாக வாஸ்து சாஸ்த்ரம் என்று ஒன்று தனியாக இருக்கிறது. காற்றும் வெளிச்சமும் இருக்கிறவிதத்தில், குடிதண்ணீர் கிடைக்கும் விதத்தில், கழிவு நீர் ஒடுகிற விதத்தில் வீட்டையும் ஊரையும் நிர்மாணம் செய்தால் மட்டும் போதாது. இதை மட்டுமேதான் இன்று கவனிக்கிறார்கள் - அல்லது கவனிப்பதாகப் பேர். இவற்றையும் சொல்லி, இதைவிட முக்யமாக, எப்படி நிர்மாணித்தால் உத்தமமான திவ்ய சக்திகளின் ரேடியேஷன் ஊருக்கும் - வீட்டுக்கும் கிடைக்குமோ, எப்படி நிர்மாணம் பண்ணும்போதுதான் நம் கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு ஸௌகர்யமாயிருக்குமோ அப்படிச் செய்வதற்கு வாஸ்து சாஸ்த்ரம் வழி கூறுகிறது. கூடம், தாழ்வாரம், முற்றம் முதலியவை கூடாது என்று ரூம் ரூமாகக் கட்டினால் ஔபாஸனப் புகை எப்படி வெளியே போகும்? அனுஷ்டானத்துக்கு ஏற்றதாக வீட்டு அமைப்பு இருக்க வேண்டுமானால், வாஸ்து சாஸ்த்ரப்படிதான் செய்ய வேண்டும்.

ஆலய நிர்மாணம் என்றவுடனேயே சில்ப சாஸ்த்ரமும் வந்துவிடுகிறது. லோகமே ப்ரமிக்கும் சில்பங்கள் எண்ணி முடியாமல் கொட்டிக் கிடக்கிற தேசம் இது. சித்த விகாரத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கில்லாமல், சித்தத்தைச் சுத்தம் செய்வதற்காக தெய்வ ஸம்பந்தமாக்கப்பட்ட சில்பங்கள். Cultural heritage (பண்பாட்டுப் பிதுரார்ஜிதம்) என்று இவற்றைப் புகழ்ந்துவிட்டால் போதாது. சில்பிகளுக்கும் ஸ்தபதிகளுக்கும் ஊக்க உத்ஸாஹங்களைத் தந்து கௌரவப்படுத்தி, அவர்களிடம் பலபேர் போய் கற்றுக் கொள்ளத் தூண்டுதல் தர வேண்டும். இதைத் தெரிவிக்கவே ஆகம ஸதஸில் இவர்களையும்

வரவழைத்து முக்யத்வம் தருகிறோம். நாங்கள் ஆரம்பித்தபின் ஈச்வரனும் கண்ணைத் திறந்து பார்த்ததில் (நாங்கள் ஆரம்பித்த தும் அவனுடைய அனுக்ரஹ பலத்தில்தான்!) நிறைய ஜீர்ணோத்தாரணப் பணிகள் நடந்து, புதுப்புதுக் கோயில் களும் தினம்தினம் உண்டாகிக் கொண்டிருப்பதால் சில்ப சாஸ்த்ரத்துக்கும், அது தெரிந்த சில்பிகளுக்கும், சில்ப சாஸ்த்ர போதனைக்கும் கொஞ்சம் நல்ல தசை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக் கிறது!

இதற்கும் கவர்ன்மென்டில் பள்ளிக்கூடம், பயிற்சிசாலை வைத்திருக்கிறார்கள். நல்லவேளையாக இந்த சாஸ்த்ரம் ஆதியிலேயே பிராமணர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு, கற்பித்துச் செய்யப்பட்ட வேறு ஒரு ஜாதியாரிடம் குலத்தொழில் முறை யாகப் போய்விட்டதால் இதிலே இப்போது அதிகமாக சாஸ்த்ர விரோதமான அனாசாரங்களைக் கலக்க இடமில்லை. ஒரு தூணில் வேலைப்பாடு செய்வது, ஒரு மூர்த்தி அடிப்பது என்றால் நாள்கணக்கில், ஒவ்வொரு நாளும் மணிக்கணக்காக உழைத்தால்தானே முடியும்? இதில் பிராமணன் உட்கார்ந்தால் அவன் ஸகலருடைய க்ஷேமத்துக்காகவும் பண்ண வேண்டிய யக்ஞ கர்மானுஷ்டானங்கள் என்ன ஆவது? அதனால்தான், வ்யாகரணம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை முதலானதுபோல் தினமும் கொஞ்ச நேரம் வாயால் சொல்லிக் காதால் கேட்டு மனஸில் நிறுத்திக் கொள்வதாக இல்லாமல், நாள்பூரா உடம்பால் செய்ய வேண்டிய கார்யத்திலேயே தன்னுடைய நோக்கத்தை யும் ப்ரயோஜனத்தையும் உடையதான சில்ப சாஸ்த்ரத்தைத் தனியாய் ஒரு வகுப்புக்கு விடவேண்டியதாயிற்று.

இப்படியேதான் வைத்யம் முதலானவற்றையும் பிராமண னானவன் 'தியரி'யை மட்டும் போதித்துக் குலத் தொழிலாக இன்னொரு வகுப்பாருக்குத் தந்தது. அதைப் பெற்றுக்கொண்ட வர்களுக்கும் அதனால் ஜீவனோபாயம் கிடைத்தது. இது ஒன்றே தொழில் என்பதால் அவர்கள் நல்ல ஒருமுனைப்பாட் டோடு அதிலே ஈடுபட்டு, சிறந்த செய்நேர்த்தியைப் பெற்றார் கள். அனுபவ மெருகு ஏற ஏற 'தியரி' என்று தெரியாமலேகூட தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும், சிஷ்யப் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு பழக்க ஸாமர்த்யத்தாலேயே சில்பம் போன்ற கலைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்க முடிந்தது.

ஆனால் தெரிய வேண்டிய அளவுக்குத் 'தியரி'யும் தெரிந்து கொண்டு, எப்படி சாஸ்த்ர விரோதம் கொஞ்சமும் இல்லாமல் மூர்த்திகளைப் பண்ண வேண்டும், எப்படி மண்டபம், விமானம் முதலானவை எழுப்ப வேண்டும் என்பதற்கெல்லாம் சில்ப சாஸ்த்ரங்களை ஒப்பிக்கிற ஞானமும் இவர்களுக்கு இருந்தது (இப்போதும் இருந்துவருகிறது). தெரியாத விஷயத்தில் – ஸந்தேஹம் வருகிற விஷயத்தில் மாத்திரம் பிராமண குருவைக் கேட்டுக்கொண்டால் போதும் என்ற அளவுக்கு விச்வகர்ம வகுப்பு எனப்படும் இவர்களே இந்தக் கலையில் வித்யாப்யாஸம் தர வல்லவர்களாகி விட்டார்கள்.

ஸமீப காலம் வரையில் நல்ல ஸதாசாரத்துடன் குடுமி, கச்ச வேஷ்டியுடன்தான் இவர்கள் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இப்போதைய அவலநிலையிலும்கூட இவர்களில் ரொம்பப் பேர் இப்படி இருக்கிறதைப் பாராட்டிச் சொல்ல வேண்டும். இவர்களுக்குப் பூணூல் உண்டு. சைவபோஜனம்தான் பண்ணுவார்கள். ஸம்ஸக்ருத த்வேஷமும் ப்ரம்மத்வேஷமும் இல்லாமல் சில்ப சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் தொழிலைப் பண்ணுவார்கள். அதை நன்றாகப் படித்து விளக்கம் சொல்லும் ஞானமுள்ளவர்களும் இவர்க்ளில் உண்டு. இப்போது 'ஸமதர்மம்' என்று எதுவோ ஒன்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே அந்த ஐடியாலஜிப் படி சில்பத்துக்கு கவர்ன்மென்ட் ஸ்கூல் அல்லது காலேஜ் என்றால் இதுவெல்லாம் நஷ்டமாக நேரும்தானே என்றால், 'ஆமாம்' என்றுதான் வருத்தத்தோடு பதில் சொல்ல வேண்டியதாகிறது. 'பின்னே, 'இதில் அனாசாரம் அதிகமாக வராது' என்றீர்களே!' என்றால், அதிகமாக வராது என்றேனேயொழிய வரவே வராது என்று சொல்லவில்லையே! காரணம், வேத சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு உள்ளதுபோல் அவ்வளவு கடுமையான நெறிகள் இதைக் கற்றுக் கொள்வோருக்கு இல்லை. நெறி கடுமையாய் இருக்க இருக்கத்தான், தோஷம் ஏற்படவும் அதிக சான்ஸ் உண்டு. மேலும் ஆசாரத்திலே கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருப்பவர்கள் சிற்பக்கலை கற்றுக்கொண்டு மூர்த்திகள் அடித்துக் கோயில்கள் கட்டினாலும்கூட அந்தக் கோயில்களுக்குக் கும்பாபிஷேகம் பண்ணி, மூர்த்திகளை ப்ரதிஷ்டை செய்யும்போது ஸகல அனாசாரங்களும் மந்த்ர பூர்வமாக நிவ்ருத்தி செய்யப்படுவதால், நடுவில் ஏற்பட்ட தோஷங்களும் போய் விடுவதாக த்ருப்திப்படலாம்!

வம்ச வாரியாகப் பூசாரி உடுக்கடித்து பாரதம் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறானா? அப்படியானால் அதுவும் ஒரு கலை. அதுவும் ஒரு சாஸ்த்ரம். அது இந்தத் தலைமுறையோடு போகாமல் பிள்ளைக்கோ, இன்னொருத்தனுக்கோ அவன் சொல்லித் தருவதற்கு சாச்வதமாக திரவிய உதவி ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்கிறேன். இப்படியே கரகம், பொம்மலாட்டம் எதுவானாலும் கோயில், தெய்வம், புராணம் ஸம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கிற அந்தக் கிராமக்கலை (நம் தேசத்தில் கிராமக் கலை, நகரக்கலை எதுவானாலும் ஈச்வரனை மையமாகக் கொண்டதுதான்) நம் காலத்தோடு நசிக்காமல் அடுத்த தலை முறைக்குப் போகும்படியாகச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லி வருகிறேன்.

இன்னம் எத்தனையோ சாஸ்த்ரங்களிருக்கின்றன. இப்போதைய ஃபிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, ஜுவாலஜி, ஜியாலஜி, என்ஜினீயரிங் முதலியவற்றுக்கு நம் தேசத்திலேயே மூல சாஸ்த்ரங்கள் இருக்கின்றன. வராஹமிஹிரரின் 'ப்ருஹத் ஸம்ஹிதை'யையும், போஜராஜனின் 'ஸமராங்கண ஸூத்ர தார'த்தையும் பார்த்தால் இவற்றைப் பற்றி அறியலாம். ஆனால் இவற்றில் மேல்நாட்டு ஸயன்ஸ்களே இங்கேயும் ப்ரசாரமானபின் நம் ஸ்வதேச விஞ்ஞான சாஸ்த்ரம் தெரிந்தவர்களே இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். அதனால் இவற்றில் வாத்யார்கள் கிடைப்பதே ஸாத்யமில்லாததாகத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் அறிவாளிகளாக, ஆராய்ச்சித் திறன் உள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் பழைய புஸ்தகங்களைப் பார்த்தும், மேலும் பல பழைய சுவடிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தும் பழைய வழிமுறைகளையும் அறிய முடியும்.

அறிந்தவர்கள் அப்புறம் வாத்யாராகி சிஷ்யர்களைத் தயாரிக்க வேண்டும்.

இப்படியாகச் சில வித்யைகளை இன்று கற்றுக்கொள்ளச் சிஷ்யர்கள் மட்டுந்தான் இல்லை என்றில்லாமல், அவற்றைக் கற்றுக் கொடுக்க ஆசிரியர்களும் இல்லாமலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவற்றில், நல்ல புத்திவன்மை உள்ளவர்களுக்குப் பழைய நூல்களைத் தேடி எடுத்துக் கொடுத்து, அல்லது

அவர்களே தேடிப் பெறுவதற்கு எல்லா வசதியும் செய்து கொடுத்து, அவற்றை அவர்கள் படித்து ஆராய்ந்து அறியச் செய்ய வேண்டும். இப்படி ஆசிரியரை முதலில் ஸ்ருஷ்டி செய்துவிட்டு, 'அப்புறம் இவரிடம் மாணவர்கள் சேர்ந்து இவர் புதிதாகத் தெரிந்து கொண்ட பழைய வித்யையைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டும்.

இயற்கை விதிகளுக்குப் பிடிபடாத வித்யைகள்

நமக்குத் தெரிகிற natural forces-ஐ (இயற்கை சக்திகளைக்) கொண்டே ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரங்களைத் தவிர நாம் அறிந்த natural laws-ல் (இயற்கை விதிகளில்) பிடிபடாத பல சாஸ்த்ரங் களும் இருந்திருக்கின்றன. அதெல்லாம் 'ஹம்பக்' என்று இப்போது ஒதுக்குகிறார்கள். அப்படிப் பண்ணாமல் அவற்றை யும் படித்து, ப்ராக்டிகலாகப் பண்ணிப் பார்த்து, 'ஹம்பக்'கா இல்லையா என்று நிரூபிக்க வேண்டும். என் அபிப்ராயம், இந்த சாஸ்த்ரங்களை ப்ராக்டிஸ் செய்யும் மனுஷ்யர்களில் ஹம்பக்குகள் இருக்கலாமேயொழிய, சாஸ்த்ரமே ஹம்பக் இல்லை என்பதுதான். நாடி சாஸ்த்ரம், ப்ரச்னம் என்று கேட்கி றார்களே அந்த சாஸ்த்ரம், சாயாபுருஷ சாஸ்த்ரம் என்று நிழலை வைத்து முடிவுகள் செய்ய ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரம் முதலானவை இப்படிப்பட்டனவே.

புது ஸயன்ஸ் நம் பழைய ஸயன்ஸை அடியோடு அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதுபோல் இல்லாமல், 'unscientific' என்று தற்போது பரிஹஸிக்கிற, ஆனால் super-sciences ஆக (ஸயன்ஸுக்கு மேற்பட்டனவாக) இருக்கக் கூடிய இந்த நாடி சாஸ்த்ரம் முதலானவற்றைப் பாரம்பர்யமாக அறிந்து ப்ராக் டிஸ் செய்பவர்கள் ஏதோ சிலர் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். இவர்களையும் ஆதரித்து, இவர்களுக்குச் சிஷ்யப் பிள்ளைகள் சேர்த்துக் கொடுத்து வித்யா ரக்ஷணம் செய்ய வேண்டும். ரஸ

வாத சாஸ்த்ரம், ஜ்யோதிஷம் ஆகியன ஸயன்ஸ், ஸயன்ஸில் வராதவை ஆகிய இரண்டும் கலந்தனவாக 'ஸெமி-ஸயன்ஸ்' எனும்படி இருக்கின்றன. இவற்றையும் இதுவரை சொன்னாற் போல் வ்ருத்தி பண்ண வேண்டும். தனியாகப் பல ஜோஸ்யர்கள் இப்போதும் நல்ல செல்வம் செல்வாக்கோடு இருப்பது வேறு விஷயம். நான் சொல்வது ஜ்யோதிஷ வித்யையின் ரக்ஷணம்.

இப்படியே ஆயுர்வேத வைத்யர்கள், நாட்டு வைத்யர்கள் ஸித்த வைத்யர்கள் அங்கங்கே இருந்து கொண்டு அவர்களில் சிலபேர் நல்ல ப்ராபல்யத்தோடு இருப்பதால் இவற்றுக்கான சாஸ்த்ரங்கள் அவர்கள்பாடு என்று விட்டுவிடக் கூடாது. நம்முடைய இந்தப் புராதன வித்யைகளை நன்றாகக் காப்பாற்றி, கெட்டிப்படுத்தி, வளர்த்துக் கொடுப்பது நம் எல்லோருடைய பொறுப்புமாகும் என்ற உணர்வோடு புது சிஷ்யர்கள் பழைய படிப்பு முறையில் உருவாவதற்கான கார்யங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

யோக சாஸ்த்ரத்தை விட்டுவிட்டேனே! 'யோக சாஸ்த்ரம்' என்று மாத்ரம் சொன்னால் பதஞ்ஜலி செய்துள்ள அஷ்டாங்க யோகம் என்றுதான் பொதுவில் அர்த்தமாகும். அதன் கிளைகளாகவும், டெவலப்மென்ட்களாகவும் அதில் வராததாகவும் இன்னும் அனேக யோகங்களும் இருக்கின்றன. குண்டலினீ யோகம், ஹட யோகம், க்ரியா யோகம் என்று எத்தனையோ இருக்கின்றன.

இவை ரொம்பவும் ஜாக்ரதையாக, மிகவும் பக்வப்பட்டவர்களே அப்யஸிக்க வேண்டிய வித்யைகள். ஸாதாரணமாக, மனஸு கொஞ்சம் தெளிந்து சிறிது தெய்வ சிந்தனை செய்வதற்கும் த்யானிப்பதற்குங்கூட சில நிமிஷம் ப்ராணாயாமம் (மூச்சடக்கல்) செய்யும்படிச் சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது. இது யோகத்தின் அங்கம்தான். ஆனால் இதற்கும் மேலே இதில் தீவ்ரமாக ஈடுபடும்போது ஜாக்ரதை தேவை. முறைப்படிப் பண்ணாவிட்டால், அல்லது ஸாதகன் இருக்கிற ஸ்திதிக்கு 'ஓவராக'ப் போய்விட்டால், மூளைக்கொதிப்பு, ஏன் மூளைக் கலக்கங்கூட உண்டாகிவிடும்; தேஹத்தையும் மனஸையும் ஆரோக்யமாகவும், சுத்தமாகவும் ஆக்கிக் கொள்ளவே ஏற்

பட்ட அப்யாஸத்தால் இரண்டுக்கும் ஹானியே உண்டாகி விடும். ஸித்தி, கித்தி என்று போய் அதீத சக்திகளை ஸம்பாதித்துக் கொள்வது, அதைக் கொண்டு பெயர் - புகழ் எடுக்கப் பார்ப்பது, ஒருத்தரை வசியம் பண்ணுவது, வசியத்துக்கு மசியாவிட்டால் யோக சக்தியால் ஹிம்ஸிப்பது என்று ஒரு அனர்த்தப் பரம்பரைக்கே இடமளிப்பதாகவும் ஆகிவிடும் - யோக சாஸ்த்ர சிக்ஷை பக்வமான பாத்ரத்துக்குப் போய்ச் சேராதபோது!

தேஹாரோக்யத்துக்கேயான அனேக யோகாஸனங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றிலும் கொஞ்சம் ஜாக்ரதை தேவைதான் என்றாலும் மற்ற யோக ஸாதனைகளைப் போல இதில் கஷ்டமோ, ஆபத்துக்கான ஹேதுவோ அவ்வளவு அதிகமாக இல்லை. சிலகாலமாக ஸ்கூல்களிலேயே இவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு பேச்சு அடிபடுகிறது. கையை, காலை, உடம்பை நுட்பமாக வளைத்துப் பண்ண வேண்டிய அப்யாஸத்தை அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் கவனமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்குப் போதிய ஆசிரியர்கள் இருக்க வேண்டும். அதுவுமில்லாமல் யோகாஸனம் போடுவதற்கென்று ஒரு காலம் உண்டு. அப்போது வயிற்றிலே ஆஹாரம் இருக்கப்படாது என்று விதி. இவற்றை மீறினால் ஆரோக்யத்துக்குப் பதில் அனாரோக்யந்தான் வரும். ஆகையால் அதற்கான கட்டுத்திட்டம் குலையாமல் கற்றுக் கொடுக்க முடியுமா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு 'மாஸ்-ஸ்கேலி'ல் ஸ்கூல்களில் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். நம்முடைய குழந்தைகள் நல்ல தேஹ திடத்துடனிருப்பதற்காக எப்படியும் யோகாஸனத்தை வ்ருத்தி செய்யத்தான் வேண்டும்.

இதைவிட மற்ற யோக ஸாதனைகளின் விஷயத்தில் பல மடங்கு ஜாக்ரதை தேவை.

அவை உத்தமமான யோகிகளே ஸத்பாத்ரமான சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்துப் பயிற்சி தர வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட யோக ச்ரேஷ்டர்களை நானோ நீங்களோ போய், 'இங்கே எங்கள் குருகுலத்தில் குருவாக வாருங்களேன்' என்று கூப்பிட்டு உட்கார்த்தி வைக்க முடியுமா என்பது ஸந்தேஹந்தான்! அவர்களுக்குச் சிஷ்யர்களும் நாம் பிடித்துக்

கொடுப்பது அவ்வளவாக ஸாத்யமில்லை. எங்கே, எப்படி, எவருக்கு சிக்ஷை தருவது என்று அவர்களே முடிவு பண்ணுவார்கள். அவர்களுடைய ஆத்ம சக்தியாலே நடத்திக் கொள்ளவும் செய்வார்கள். இப்போதுங்கூட இப்படி அனேக யோகாச்ரமங்கள் இருக்கின்றன. கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகவே இருப்பதுதான் கவலையாயிருக்கிறது! 'Yoga Yoga' என்ற பேச்சு கூடுதலாகவே இருக்கிறது. அதனால் எனக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால், நான் சொன்ன ரீதியில் யோக அப்யாஸத்துக்காக (அதாவது அதை ப்ராக்டிஸ் செய்வதற்காக) இல்லாமல், அதன் 'தியரி'யை மட்டும் அறிவதற்காகக் குருகுலம் வைக்கலாம். அப்போது, நிஜமாக 'இதுதான் யோக சாஸ்த்ரக் கருத்து, அது சொல்லும் முறை' என்று தெரிந்தவர்கள் உருவாவார்கள். இப்படி இவர்கள் உண்டாவதாலேயே, யோகம் என்ற பெயரில் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லி ஜனங்களைக் கவருகிறவர்களுக்கு ஒரு பயம் உண்டாக இடமேற்படும். உண்மையான யோகாச்ரமங்கள் மட்டுமே உண்டாகும்.

'தியரி' மட்டும்; 'ப்ராக்டிஸ்' இல்லை

நான் ரஸவாத சாஸ்த்ரம் பற்றிச் சொன்னதைக்கூட இப்படித்தான் எடுத்துக் கொண்டு நடத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதைப் படிக்கிற பலர் பித்தளையை தங்கமாக்குகிறேனென்று புறப்பட்டு அனேகப் பித்தலாட்டங்களுக்கு இடம் கொடுத்துப்போகும். ('பித்தலாட்டம்' என்ற வார்த்தையே ரஸவாத ஏமாற்றில் உண்டானதுதான். 'பித்தல'வும் 'ஹாடக'மும் சேர்ந்து 'பித்தலாட்டம்' பித்தலம்தான் பித்தளை. ஹாடகம் என்றால் தங்கம்.) 'இதுவும் ஸாத்யம், இதற்கு பாஸிபிலிடி இருக்கிறது' என்று அறிவு மட்டத்தில் இம்மாதிரி சாஸ்த்ரங்களைப் போதித்து, ஈச்வரனின் பெரிய வரப்ரஸாதமான மனுஷ்ய அறிவின் ஆற்றல்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணுவதோடு நிறுத்த வேண்டுமே தவிர, இந்த

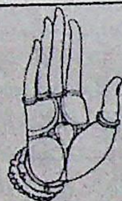
வித்யாசாலைகளில் ப்ராக்டிகல் க்ளாஸ் என்று வைக்கக் கூடாது. சாஸ்த்ரம் நிஜம்தான் என்று காட்டுவதற்காகக் கொஞ்சம் டெமான்ஸ்ட்ரேஷன் வேண்டுமானால் குரு செய்து காட்டலாம். ஆகக்கூடி ஜாக்ரதையுடன் கையாள வேண்டிய விஷயம். அதற்காக, 'அழிந்து போகட்டும்' என்று விடக்கூடாத வித்யை.

யோக சாஸ்த்ரம் பற்றி நான் சொன்ன ஓர் அம்சம் வேதாந்தத்துக்கும் பொருந்துவதுதான். எப்படி ஒரு யோகியை நாம் குருவாக உட்கார்த்தி வைத்து, சிஷ்யன் பிடித்துக் கொடுக்க முடியாதோ அப்படியேதான் வேதாந்தத்தை அப்யஸித்து ஸித்தி பெற்ற ஞானி விஷயமும்! பக்திச் சார்புள்ள வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயமானால் அதிலே ஸித்திபெற்ற பரம பக்தரையும் இப்படி நாம் குருகுலத்தில் கொண்டு வர முடியாது. இங்கேயும் அறிவு ரீதியில் வேதாந்த சாஸ்த்ர ஞானம் தரத்தான் நாம் குருகுலம் வைக்க வேண்டியதே தவிர, அதை அங்கேயே அனுபவமாகப் பண்ணித் தருவதற்கு அல்ல. பூர்வகால வித்யாப்யாஸத்திலும் இப்படித்தான் வேதாந்த சிக்ஷை நடந்ததென்று சொன்னேனல்லவா? தற்போது வித்யா சாலையில் கற்றதைக் கொண்டு வித்யார்த்தி பிற்பாடு ஓர் உத்தமமான ஞானகுருவை, அல்லது பக்த ச்ரேஷ்டரை, அல்லது யோகீச்வரரை அடைந்து ஸாதனைக்குப் போய்க் கொள்ளுவான். ஆனால் அறிவு ரீதியில் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக் கொள்ளும்போதுகூட அதைக் குணத்தோடும் ஆசாரத் தோடும் ஸம்பந்தப்படுத்தாமல் இப்போது விட்டிருப்பது போல் இருக்கக் கூடாது. நல்ல ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டுடனும், பக்தி விச்வாஸம் முதலான பண்புகளுடன் கற்றுக்கொண்டால் தான் மாணவன் நன்றாக உருவாவான்; கல்வியும் பிற்காலத்தில் கொஞ்சங்கூடத் தப்பு வழியில் ப்ரயோஜனமாகாமல் நல்ல தற்கே ஆகும் என்பதைத்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

இப்படி நம் தேசத்துடையதாக வந்துள்ள ஸகல கலைகளுக் கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் நம் தேச முறைப்படியே தொடர்ந்து வித்யாப்யாஸம் நடக்க நாமெல்லாரும் முனைந்து ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். முடிந்தமட்டும் குருகுல அம்சங்கள் இருக்கும்

படியாக இந்த வித்யாப்யாஸத்தை அமைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆசாரமும் குணமும் வித்யையோடு கை கோத்துக் கொண்டு போகும். ஆசாரம், குணம் இல்லா விட்டால் வேதமே வேதமில்லை என்று வசனம் ஓதுவதைவிட (அதாவது கற்பதைவிட) ஒழுக்கம்தான் பிராமணனுக்கு முக்யம் என்று வள்ளுவரே தீர்ப்புச் சொல்லியிருக்கிறாரே!★

இந்தப் பெரிய பணியில் முதல் ஸ்டெப்பாகச் செய்ய வேண்டியது தற்போது மிஞ்சியுள்ள சாஸ்த்ரக்ஞர்களையெல்லாம் குருகுலமோ, பாடசாலையோ எதுவோ ஒன்றில் பிடித்துப் போட்டு போதிப்பதற்கு ஊக்கம் தர வேண்டும். அங்கே பழைய சாஸ்த்ரங்கள் ஸம்பந்தமான நூல்களை, சுவடிகளையெல்லாம் முடிந்தமட்டும் சேகரித்து வைக்க வேண்டும். இவற்றில் ரிஸர்ச்சுக்கும் தூண்டுதல் அளிக்க வேண்டும். முக்யமான நூல்களையாவது அச்சுப் போடுவதற்கு ஸஹாயம் செய்ய வேண்டும்.

கற்றவன் கற்பிப்பவனாக வேண்டும்

நன்றாகப் படித்தறிந்த ஒருத்தர் நாலு பேருக்காவது அதைப் படிப்பிக்காமல் போனார் என்று ஏற்படவே கூடாது. நன்றாகக் கற்று வித்வானாகிற எவனும் அப்புறம் தான் கற்றதை மற்றவர்களுக்கும் கற்றுக்கொடுத்து பிரசாரம் செய்தேயாக வேண்டும் என்பது ஆன்றோர் விதித்த விதி. தன்மட்டில் கற்றவனாயிருந்து பயனில்லை; கற்பிப்பவனாயிருந்து கல்வியின் பயன் வருங்கால ஸமுதாயத்துக்கும் போகும்படிச் செய்ய வேண்டும்.

மனுஷ்யனுடைய வாழ்க்கையில் ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வானப்ரஸ்தம், ஸன்னியாஸம் என்று நாலு ஆச்ரமம்

★ அருள் உரை 48-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசாரங்களில் பாகுபாடு: குறள் தீர்ப்பு என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

உள்ளது என்றால், கல்வி கற்பிப்பதிலும், நாலு ஸ்டேஜ்கள் உண்டு. அதீதி, போதம், ஆசரணை, ப்ரசாரணை என்று இந்த நாலுக்குப் பேர். அதீதி என்றால் படிப்பது. முதலில் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். அப்புறம் போதம், அதாவது படித்ததை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அதிலே மேலும் புது அறிவு பெறுவது. மூன்றாவதாக ஆசரணை. முதலிரண்டும் இப்போதுங்கூடப்பல ஸப்ஜெக்ட்களில் நடந்துவிடுகின்றன. ஆனால், இந்த மூன்றாவது விஷயத்தில்தான் கோளாறாக இருக்கிறது. அது என்ன? ஆசரணை என்றால் அறிவிலே இறக்கிக் கொண்டதை நம்முடைய வாழ்க்கையிலே இழைத்து, நடைமுறையில் நடத்திக் காட்டுவது என்று அர்த்தம். கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்பது, ஆசரணை.

இந்த முன்றோடு மட்டும் வித்வானின் லக்ஷணத்தை முடிக்காமல், முடிவாக 'ப்ரசாரணை' என்றும் ஒரு நாலாவது லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. இதுதான் தான் கற்ற கல்வி தன்னோடு போகாமல் அதை நாலு பேருக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது. ப்ரசாரம் செய்வது ப்ரசாரணை.

ஸ்ரீஹர்ஷர் இந்த விஷயத்தைக் கவி சாதுர்யத்தோடு சொல்லியிருக்கிறார். நளனுடைய கதையை 'நைஷதம்' என்ற பெயரில் எழுதியிருப்பவர் அவர். நளன் நிஷத தேசத்து ராஜாவானதால் புஸ்தகத்துக்கு 'நைஷதம்' என்று பெயர் வைத்தார். வித்வான்கள் விரும்பும்படியான காவ்யம் அது. 'நைஷதம் வித்வத் ஔஷதம்' – நைஷத காவ்யமானது வித்வான்களுக்கு லேஹ்யம் மாதிரி – என்று சொல்வார்கள். அதிலே அவர் நளன் சதுர்தச வித்யைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தான் என்று சொல்லும்போது இந்த ஸமாசாரம் சொல்லியிருக்கிறார். 'சதுர்தச' என்ற வார்த்தையில் சிலேடை செய்து சொல்லியிருக்கிறார்.

'சதுர்தச' என்ற வார்த்தை இரண்டுவிதமாக அர்த்தம் கொடுக்கும். பதிநாலு என்பது ஓர் அர்த்தம். தசம் – பத்து; சதுர்தசம் – நாலு ப்ளஸ் பத்து, அதாவது பதிநாலு. நாலு வேதம், அதன் ஆறு அங்கம், நாலு உபாங்கம் என்பவை சேர்ந்து பதிநாலு வித்யைகள்.

'சதுர்தச' என்பதற்கு இன்னொரு அர்த்தம் நாலு தசை, நாலு விதமான ஸ்டேஜ்கள் என்பது.

சதுர்தச வித்யைகளைக் கற்று, அவற்றுக்கு அதீதம், போதம், ஆசரணை, ப்ரசாரணை என்று சதுர்தசைகளை நளன் கொடுத்தான் என்று (கவி ஸ்ரீஹர்ஷர்) வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணியிருக்கிறார்.

அதீதபோத ஆசரண ப்ரசாரணை:
தசாச்-சதஸ்ர: ப்ரணயந்-நூபாதிபி: I
சதுர்தசஸ்த்வம் க்ருதவாந் குதஸ்வயம்
நவேத்மி வித்யாஸு சதுர்தசஸ்வயம் II

பிரசாரணை என்பது இந்த நாளில் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆர்ப்பாட்டமாக ப்ரசாரம், Propaganda என்று செய்கிற மாதிரி யானதல்ல. இப்போது ஏதோ 'ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ்'களை (புள்ளி விவரங்களை)க் காட்டி ஒரு விஷயத்தை 'ஓஹோ' என்று நினைக்கும்படியாகவே 'ப்ராபகண்டா' இருக்கிறது. இத்தனை பம்ப் ஸெட் போட்டோம், இத்தனை ஊரில் எலெக்ட்ரிக் லைட் போட்டோம், திட்டத்தில் இததற்கு இத்தனை கோடி செலவழித்தோம் என்கிறாற்போல 'ப்ராபகண்டா' என்பது நடக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் (இவற்றால் ஜனங்களுக்கு) ஏற்பட்ட ப்ரயோஜனம் குறிப்பிடும்படியாக இருந்ததா என்ற கேள்வி எழுந்தாலுங்கூட ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸைப் பார்த்து ப்ரமித்துப் பாராட்டிவிடத் தோன்றிவிடுகிறது.

மதத்தில் கன்வர்ஷன் (மதமாற்றம்) செய்கிறவர்கள்தான் இப்படி ப்ராபகண்டா செய்வதில் மஹா கெட்டிக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள். பணத்தை, காசைக் கொடுத்து, இல்லா விட்டால் வேறே ஏதோ ஸாமர்த்யம் செய்து வளைத்து, ஒன்றுமறியாத பாமர ஜனங்களை அப்படியே சேரி சேரியாகத் தங்கள் மதத்துக்குக்குத் தள்ளிக்கொண்டு விடுவார்கள். அப்புறம் அவர்களைக் கணக்கெடுத்து (அதோடு கொஞ்சம் சேர்த்துக் கொண்டாலும் சேர்த்துக் கொண்டு!) 'பார்த்தீங் களா, இத்தனை பேர் ஹிந்து மதம் உபயோகமில்லை என்று எங்கள் மதத்தில் விச்வாஸம் வைத்துச் சேர்ந்துவிட்டார்கள்' என்று ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் காட்டி ப்ரசாரம் செய்வார்கள்.

அங்கே அப்புறம் நம்மவர்கள் போய் கன்வர்ட் ஆனவர்களை எப்படியாவது பிடித்து, 'நம்ப மததத்திலே உங்களுக்கு என்ன பிடிக்கவில்லை? அந்த மதத்திலே என்ன பிடித்து அதிலே சேர்ந்தீர்கள்?' என்று கேட்டால் அவர்கள் முழிமுழி என்று முழிப்பார்கள். ரொம்பவும் கேட்டால், 'எங்களுக்கு ஹிந்து மதத்தில் எதுவும் பிடிக்காமலில்லை. அப்படியே இதில் பிடிக்காததாக ஏதாவது இருந்தாலுங்கூட, அந்த மதத்தில் இதைவிடப் பிடித்ததாக எதுவுமில்லை. நிஜத்தைச் சொல்லப் போனால் எங்களுக்கு இந்த மதத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. இதிலே எங்களுக்கு அபிமானமோ, பொதுவாக மதவிஷயம் என்பதிலேயே எங்களுக்கு அக்கறையோ இல்லை. அவர்கள் எங்களுக்கு இது இதுகளைக் கொடுத்தார்கள்; இன்னம் என்னென்னவோ செய்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள்; எங்களுக்கு ஏதேதோ 'ரைட்'கள் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்காகவெல்லாந்தான் அவர்களுடைய மதத்துக்குப் போனோமே தவிர, அந்த மதக் கொள்கை புரிந்தோ, பிடித்தோ போகவில்லை' என்று உண்மையைப் போட்டு உடைத்துவிடுவார்கள்.

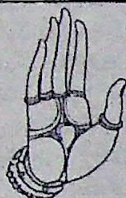
'ப்ரசாரணை' என்ற வார்த்தையைப் பார்த்துத் தற்கால ப்ரசாரம் மாதிரியாக்கும் அது என்று நீங்கள் நினைத்துவிடப் படாதே என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். ப்ரசாரம் என்றாலே புரளி ப்ரசாரம்தான் என்று எடுத்துக் கொண்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

நம்பரைக் காட்டி ப்ரமிக்க வைத்து ப்ரசாரம் செய்வது நம்முடைய தேசாசாரத்தில் கிடையவே கிடையாது. இத்தனை பேர் படிக்கிறார்கள் என்று ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் காட்டுவதற்காக வித்யா ப்ரசாரம் பண்ணும்படியாக நம் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லவேயில்லை. பாத்ரம் பார்த்து, நிஜமாகவே க்ரஹிக்கக் கூடியவர்களுக்குத்தான் வித்யையை ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்திருப்பதை முதலிலேயே சொன்னேன்.

இப்படித்தான் ப்ராபகண்டா பண்ணாமலே ஒவ்வொரு வித்யார்த்தியும் முதலில் தான் வித்வானாகி, அப்புறம் குருவாக ஆகித் தானும் சில வித்யார்த்திகளுக்கு நிஜமாகவே போதித்து, அவர்களை நிஜமான வித்வானாக்க வேண்டும் என்று

வைத்திருந்தார்கள். சிஷ்யன் குருவாகி, வாழையடி வாழையாக மேலும் சிஷ்யர்களைப் பயிலுவிக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய மரபு!

ஒருத்தன் தான் ஸம்பாதித்த ஸொத்தை யாருக்கும் ப்ரயோஜனப்படாமல் புதைத்து வைத்துவிட்டுச் செத்துப் போனால் எத்தனை தோஷமோ, அதைவிட தோஷம், தான் கற்ற வித்யையை நாலு பேருக்குக் கொடுக்காமல் செத்துப் போவது என்பது, நம் முன்னோர்களின் கருத்தாக இருந்திருக்கிறது.

திரவிய உதவியும் ஸமூஹ கௌரவமும்

எனவே தற்போது வித்வானாக இருந்து கொண்டும் சிஷ்யர்கள் கிடைக்காமலிருப்பவர்களை முதலில் பிடித்து அவர்களிடம் சில பேராவது சேர்ந்து படிக்கும்படி வசதி செய்து தர வேண்டும்.

Chair என்று யுனிவர்ஸிடிகளில் வைப்பதுபோல் இந்த வித்வான்களை வைத்து அதே போன்ற ஸன்மானம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். ஸன்மானம் என்பது தாம்பாளத்தில் வைத்து நீட்டுவது மட்டுமல்ல; ஸமூஹத்தில் கௌரவத்தை உண்டாக்குவதும்தான். ராஜாவைவிடப் பண்டிதன் மேல் – இவனுக்குத்தான் 'சென்ற விடமல்லாம் சிறப்பு' என்று போற்றிய நம் தேசப்பண்பு மறைய விடக்கூடாது.

அபூர்வமான பழைய சாஸ்த்ரங்களில் பண்டிதர்களாகக் கிடைக்கக் கூடியவர்களையெல்லாம் நம் மடத்திலேயே சேர்த்து நிரந்தரமாகப் பராமரிக்க வேண்டும் என்றும், அவர்களைக் கொண்டு சிஷ்ய பரம்பரைகள் உற்பத்தி பண்ண வேண்டுமென்றும் எனக்குப் பேராசை. அம்பாள் ஸங்கல்பம் எப்படியோ?

எவனாவது ஒரு மாணவன் பழைய சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, நிஜமான ஆர்வத்துடன் அதைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தால், 'உனக்கு வாத்யார் இல்லை; நீயே ஏதாவது புஸ்தகம், சுவடியைத் தேடி முட்டிக் கொள்' என்று சொல்லாமல், 'வாப்பா, உனக்காகத்தான் இதோ வாத்யார் தேடிப் பிடித்து வைத்திருக்கிறோம்; நீ வருவாயா வருவாயா என்றுதான் அவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நாம் சொல்லும்படியாக ஏற்பாடுகள் செய்து நமக்குப் பெருமை தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

கற்றுக்கொடுக்கத் தெரியாத, அல்லது இஷ்டப்படாத பண்டிதர்களையும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, 'மசித்து', அந்தச் சாஸ்த்ரம் அவரோடு போகாமல் நாலு சிஷ்யர்களிடம் சேருமாறு செய்ய வேண்டும். அவர் இந்த வழிக்கு வர முடியாதவர் என்றே ஏற்பட்டாலும், அல்லது அவரிடம் படிக்க எவனுமே வரவில்லை என்று ஏற்பட்டாலும்கூட, அவருக்குப் பராமரிப்பு தரத்தான் வேண்டும். என்றைக்கோ உப்புக் காய்ச்சிப் பத்துநாள் ஜெயிலுக்குப் போனவர்களை த்யாகி என்று கௌரவப்படுத்தி ஆயுஸ் பூரா பென்ஷன், அவர்கள் 'போயிருந்தால்கூட' அவர்களுடைய குடும்பத்துக் குப் பென்ஷன் என்று கொடுக்கவில்லையா? அம்மாதிரி அறிவுக்கே தங்களைத் தந்துகொண்டு எந்தச் சாஸ்த்ரமானா லும் ஸரி, கலையானாலும் ஸரி, அதை ஸாங்கோபாங்கமாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் நாம் வாழ்க்கை வசதிகள் கொடுத்து, மரியாதை பண்ணி வைத்துக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். அவர்கள் சிஷ்யர் என்று வைத்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லித் தராவிட்டால்கூட அவர்களை அபிமானித்து, உத்ஸாஹப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டால் எப்படியோ ஒரு விதத்தில் அவர்களுடைய சரக்கு வெளியிலே வராமல் போகாது. ஸதஸ்களில் அவர்களைப் பேசப் பண்ணி நோட்ஸ் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அறிஞர்களாக உள்ளவர்கள் அவர்களிடம் கேள்விகள் கேட்டு ('பரிப்ரச்னம்' பண்ணி) விஷயங்களைக் கறந்து கொள்ளலாம். அவருடைய சாஸ்த்ரத் தில் குறிப்பாக topicகளைச் சொல்லி வ்யாஸம் (thesis) மாதிரி எழுதப் பண்ணலாம்; அல்லது அவருடைய ஸஹாயத்துடன் அறிவாளிகளே எழுதலாம். ஆக, நம் சாஸ்த்ரங்களைக் காக்க

நம்மால் என்ன பண்ண முடியுமோ அவ்வளவும் செய்ய வேண்டும்!

ஒரு வாத்யார் எவரோ ஒரு சிஷ்யருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு பண்ணித் தருவது மட்டுமில்லாமல் – இது ரொம்பவும் அத்யாவச்யமான கார்யம்தான்; இதற்கு நீங்கள் கைகொடுக்கத்தான் வேண்டும், தோள் கொடுக்கத்தான் வேண்டும்; ஆனால் இப்படி இன்னொருத்தன் படிப்பதற்கு வசதி பண்ணித் தருவதோடு மாத்திரம் நின்று விடாமல் – உங்களில் ஒவ்வொருவருமே நம்முடைய இத்தனை சாஸ்த்ரங் களில், வித்யைகளில், கலைகளில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது தேர்ச்சி பெற வேண்டும். 'ஆபீஸுக்குப் போனேன், ஸம்பாதிச்சேன், குடும்பம் நடத்தினேன்' என்பதோடு நின்று விடாமல், நூற்றுக்கணக்காக இருக்கப்பட்ட நம்முடைய வித்யைகளில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது ஒவ்வொருத்தரும் நல்ல ஞானம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். நம் வித்யைகள் வளர ஆசார்யர்களும் – சிஷ்யர்களும் உண்டாக்கித் தருவதோடு நிற்காமல் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சிஷ்யராகி ஏதாவது ஒரு வித்யையை அப்யஸித்து அதில் நீங்களே ஆசார்யராகி இன்னொருத்தருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்குத் திறமை பெற வேண்டும்.

பாஷா சாஸ்த்ரத்தில் இன்ட்ரெஸ்ட் இருந்தால் வ்யாகரணம், நிருக்தம் இப்படி ஏதாவது நன்றாகக் கற்கலாம். அறிவு வாதத் தில் இன்ட்ரெஸ்ட் இருந்தால் தர்க்கம் படிக்கலாம். ஸங்கீதத்தில் இன்ட்ரெஸ்ட் இருக்கிறதா? வீணை, ம்ருதங்கம், ஜலதரங்கம், வாய்ப்பாட்டு ஏதாவது கற்றுக் கொள்ளலாம். இல்லா விட்டால் ஓர் உளியை வைத்துக் கொண்டு ஒரு சில்பம் பண்ணக் கற்றுக்கொள்ளலாம். இப்படிப் பலபேர் பல உளிகளை வைத்துக்கொண்டு தட்டியதுதான் இன்றைக்கும், 'இந்திய நாகரிகம் என்று ஒன்று வானளாவ இருக்கிறது' என்று உலகத்துக்கெல்லாம் காட்டும் வானளாவும் கோபுரங்களாக உயர்ந்து நிற்கிறது.

அஹம் குறைய 'அவனை'த் தொடர்புறுத்துக!

இங்கே அந்த உளி எப்படி ஈச்வர ஸம்பந்தம் பெற்றதோ, சில்பி எப்படித் தன் கலைத்திறமையை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினானோ அப்படியேதான் எந்தக் கலையானாலும் சாஸ்த்ரமானாலும் ஸயன்ஸானாலும் அதை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். இல்லாவிட்டால் 'இதிலே நாம் கெட்டிக்காரன்' என்ற அஹங்காரம்தான் உண்டாகும். ஆச்ரயிப்பவர்களின் அஹங்காரத்தைக் குறைக்கத்தான் மதபீடங்கள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். நம்முடைய பெரிய பண்பாட்டுப் பாரம்பர்யம் வீணாகப் போகப்படாது என்பதில் எனக்கு இருக்கிற ஆசையினால் அனைவரும் நம்முடைய வித்யைகளில் ஒன்றையேனும் நன்கு கற்ற அறிவாளிகளாக ஆகவேண்டும், அல்லது கலைஞர்களாக வேண்டுமென்று சொல்லி உங்களைத் தூண்டிக் கொண்டிருப்பதில், பீடத்தின் முக்ய உத்தேசமான அஹங்காரக் குறைப்புக்கு நேர் எதிராகப் பண்ணிவிடக் கூடாதல்லவா? அதனாலே சொல்கிறேன் – அனைவரும் அறிவாளிகளாக வேண்டியதுதான். ஏதாவது ஒரு கலையில் தேர்ச்சிபெற வேண்டியதுதான். ஆனால் அதே ஸமயத்தில் அனைவருக்கும் நல்ல பக்தியும் இருக்க வேண்டும். 'கற்பதெல்லாம் அவன் அருளால்; கலைகளெல்லாம் அவன் ப்ரஸாதம்' என்ற எண்ணத்தோடு கற்க வேண்டும். அப்புறம் அதை ப்ரயோஜனப்படுத்துவதும் முடிவாக அவனை நினைவுபடுத்துகிற விதத்திலேயே இருக்க வேண்டும்.

பாஷா சாஸ்த்ரத்தில் போனாலும் சப்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். ஸங்கீதத்தில் போனால் நாத ப்ரஹ்மத்தில் முடிக்க வேண்டும். வாதம், அறிவாராய்ச்சி என்று போனாலும் இவற்றால் எந்த அளவுக்குப் பரமாத்ம தத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு

அதைச் செய்ய வேண்டும். கணிதமும் ஸங்க்யை (எண்ணிக்கை)யில் அளவிடமுடியாத ஆத்ம தத்வத்தை நினைப்பூட்ட முடியும் – பாஸ்கர ராயர், ஆர்யபட்டர் முதலியவர்களுடைய கணித நூல்களின் மங்கள ச்லோகங்களைப் பார்த்தால் தெரியும், அவர்கள் எப்படி இதையும் ஈச்வர ஸம்பந்தமாக்கினார்களென்று! தாவர சாஸ்த்ரமா, biology-யா (உயிரியல் சாஸ்த்ரமா), எதுவானாலும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவின் விசித்ர விசித்ரமான கல்பனா சக்தியை ரஸிக்கவைப்பதில் முடிய முடியும். ஜாகரஃபி அவன் எப்படி ஜகத் ஸ்வரூபமாக மலைகள், பீடபூமிகள், நதிகள், பாலைவனங்கள், க்ளைமேட்டுகளாக விதவிதமாக வேடிக்கை பண்ணுகிறான் என்பதைக் காட்டும்படிச் செய்ய முடியும். 'அஸ்ட்ரானமி' அவன் அந்தரத்தில் கோடானு கோடி லோகங்களை அதிசய கதிகளில் ஆட்டி வைப்பதைத் தெரிந்துகொள்ள உதவி புரிய முடியும். ஃபிஸிக்ஸினாலே அவன் ப்ரக்ருதி (இயற்கை) ரூபத்தில் போட்டிருக்கிற சட்டதிட்ட ஒழுங்குகளைப் பார்த்து நம்மையும் மனுஷ்யதர்ம ஒழுங்கிலே கொண்டுவந்து கொள்ளுமாறு அறிவு பெற முடியும். இப்படி எந்த ஒரு வித்யையைத் தெரிந்து கொண்டாலும் அதன் மூலம் தானும் பரமாத்ம தத்வத்திலே ஓர் அம்சத்தைப் புரிந்துகொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் புரியப் பண்ண வேண்டும். இது ரொம்ப முக்யம். இல்லாவிட்டால் எல்லா அஹங்காரங்களையும்விட மோசமான 'வித்யா கர்வ'த்தில் நீங்கள் அழுந்திப் போவதற்கு நான் வழி சொன்னதாக ஆகிவிடும்.

வீணாகும் நேரம் வித்யைக்கு ஆகட்டும்

'எத்தனையோ வாழ்க்கை ப்ரச்னை எங்களுக்கு. ஆபீஸ் கார்யம், வீட்டுக் கார்யம் என்று அலைகிறோம், அவதிப்படுகிறோம். அது தெரியாமல், எங்கேயோ மடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, 'அதைக் கத்துக்கோ, இதைக் கத்துக்கோ' என்று நீங்கள் உபதேசம் பண்ணினால் எப்படி?' என்று கேட்கலாம். மனஸிருந்தால் எதையும் செய்துவிடலாம். இத்தனை வாழ்க்கை ப்ரச்னை இருந்தாலும் எத்தனை பொழுது அரட்டை, ந்யூஸ் பேப்பர், ஸினிமா, சீட்டுக்கட்டு இத்யாதியிலே போகிறது? இப்படி வீணாகப் போகிற காலத்தில் பாதி பொதுநலப்பணிகளுக்கு என்றும், பாதி ஏதாவது வித்யாப்யாஸத்துக்கு என்றும் வைத்துவிட்டால் போதும் – ஸமூஹப் பணிகளும் நடந்துவிடும், நம்முடைய வித்யைகளும் ப்ரகாசம் பெற்றுவிடும், நாமும் ப்ரகாசம் பெற்றுவிடுவோம்!

வேலை-வெட்டி, குடும்பத் தொல்லை என்று மன்றாடுபவர்களுக்கு 'டைவர்ஷன்' வேண்டாமா என்று கேட்கலாம். ஆசையோடு மனஸ் ஈடுபட்டு ஏதாவது ஒரு வித்யையை அப்யஸிக்க ஆரம்பித்தீர்களானால் உங்களுக்கே தெரியும், இந்த அப்யாஸத்தைவிடப் பெரிய 'டைவர்ஷன்' எதுவும் இல்லையென்று. களைத்துப்போன மனஸுக்கு வேண்டிய உத்ஸாஹத்தை இவையே (வித்யைகளே) ஊட்டிவிடும். அப்படியும் ஒரேயடியாக நீங்கள் 'டைவர்ஷன்' என்பதை விட்டுவிடும்படிச் சொல்லவில்லை. அதுவும் கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், நீங்களே ஆலோசித்துப் பார்த்து, 'இப்படிப் பொழுதை வேஸ்ட் பண்ணுகிறோமே' என்று நினைக்கக் கூடியவைகளை விட்டுவிட்டு – இப்படி நிறைய அகப்படும் – அந்தப் பொழுதை இப்படியொரு pursuit-ல் (தேட்டத்தில்) செலவிட்டால் போதும், ஏதாவதொரு ஸ்வதேச வித்யையில் ஈடுபட்டுத் தேர்ச்சி பெற்றுவிடலாம். நம்

முன்னோர்கள் போன வழி அதுதான்!

மனுஷ்யப் பிறவி கிடைத்தும் அதன் அறிவாலே பெறக் கூடியவற்றைப் பெற்று அதன் மூலம் மனுஷ்யத்வத்துக்கு மேலே போக முயற்சி பண்ணாமல் நாம் செத்துப்போனால் அது ஆடு, மாடு ஜன்மாவுக்கு ஸமானந்தான். ஓர் ஆடு ஆடாகவோ, மாடு மாடாகவோ இருந்து மடிவதில் அவற்றுக்குக் குறைவு இல்லை. ப்ரக்ருதியில் ஈச்வரன் அவற்றுக்கு ஏற்படுத்திய தர்மப்படி இருந்ததாகவே ஆகும். ஆனால், மனிதப் பிறவி எடுத்தவர்கள் இதற்கு அவன் அனுக்ரஹித்துள்ள உபரி அறிவின் தர்மப்படி அதை ஒரு வித்யையால் சோபித்துக் கொள்ளச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால் அது ரொம்பவும் துர்பாக்யம். அறிவுக்கு மேலே உள்ள ஆண்டவனுக்காக, ஆத்மாவுக்காகத்தான் அறிவை விட்டுவிட்டு, 'இதெல்லாம் எதற்கு?' என்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் வித்யைகளையும் தள்ளலாமே தவிர, நம் நிலையில் அப்படிக் கேட்டு விட்டு விடுவது தகாது. இது ஒன்றுக்கும் உதவாத சோம்பேறியின் வாய் வேதாந்தந்தான்!

அனைவரும் வித்வானாயிருந்த காலம்

பழைய காலத்தைச் சேர்ந்த கிராம மஹாஸபைகளின் சாஸனங்கள் இருக்கின்றன அல்லவா? அவற்றிலே ஒரு கிராமத்தைச் சொல்லும்போது 'அசேஷ வித்வத் ஜனங்கள்' அல்லது 'அசேஷ வித்வத் மஹாஜனங்கள்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கும். நம்முடைய மடத்து ஸ்ரீமுகங்களிலும் இந்தச் சொற்றொடர் இருக்கிறது. 'சேஷம்' என்றால் 'மீதி' என்று தெரிந்திருக்கும். 'அசேஷ' என்றால் 'மீதியில்லாமல்' என்று அர்த்தம். ஒரு கிராமத்திலே உள்ள பொதுமக்களில் மிச்சம் மீதி இல்லாமல் அனைவரும் வித்வான்களாக இருந்தார்களென்பதையே 'அசேஷ வித்வத் ஜனங்கள்' என்பது தெரிவிக்கிறது. அக்காலத்தில் ஸகலருக்கும் வித்வத் – அதாவது ஏதாவதொடு வித்யை

யில் பாண்டித்யம் – இருந்தது என்பதை இது தெரிவிக்கிறது. இதை அப்படியொன்றும் மிகைப்படுத்திச் சொன்னதாகக் கொள்வதற்கில்லை. ஏனென்றால் பிராமண இதரர்கள் பள்ளிக்கூடம் போகாவிட்டாலும் தங்கள் தங்கள் தொழிலில், அதற்கான வித்யையில், வித்வான்களாகவே இருந்தார்கள். பிராமணர்களை எடுத்துக் கொண்டால் இரண்டு வேதம், இரண்டு சாஸ்த்ரத்துக்குக் குறையாமல் வ்யுத்பத்தி (சிறப்பான தேர்ச்சி) உள்ளவர்களாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பல பேர் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதற்கேற்றாற்போல் அக்காலத்தில் குரு பீடங்களிலும் நம்முடைய ஆசார்யாள், வித்யாரண்யாள் போன்ற பண்டித ஸிம்ஹங்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் பண்டிதர் என்று இருப்பவரையே, 'வேதத்தில் ஒரு பதம் புரியவில்லை, அர்த்தம் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டால், 'பாஷ்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து பதில் சொல்கிறேன்' என்கிறார்! காலத்துக்கேற்ப குரு பீடத்தில் நான் இருக்கிறேன்!

அதனால் – ஒரு விதத்தில் self-interest (ஸ்வயநல அக்கறை) என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் – குருபீடங்கள் நல்ல நிலைமையில் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் நல்ல ஞானத்துடன் விளங்க வேண்டுமென்பதற்காகவாவது ஸகல ஜனங்களும் நல்ல வித்வத் உள்ளவர்களாக ஆகவேண்டுமென்கிறேன். முன்னேயே சொன்னாற்போல, சிஷ்யர்களின் தரத்தைப் பொறுத்துத்தான் குரு உருவாகிறார். சிறந்த அறிவாளிகளாக சிஷ்யர் கூட்டம் இருந்துவிட்டால் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் குருவும் தம் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமாகவாவது ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவர்கள் ஒன்றைக் கேட்டு இவர் முழிக்கப்படாதல்லவா? அதனால்! ஆனபடியால் குரு பீடங்களிலுள்ள குருமார்கள் நன்றாக சாஸ்த்ரார்த்தம் அறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அதன் பொறுப்பு சிஷ்யர்களதுதான்!

வாழ்க்கை முறையும் வயதும் தடையாகா!

'இத்தனை நாள் ஏதோவொரு தினுஸிலேயே வாழ்க்கை நடத்திவிட்டோம். இப்போது திடீரென்று ஏதாவது சாஸ்த்ரா ப்யாஸம் செய்வது, கலையைக் கற்பது என்றால் எப்படி முடியும்? அதற்கு ஒரு வயஸ் இல்லையா?' 'ஐந்தில் வளை யாதது ஐம்பதில் வளையாது' என்று பழமொழி இல்லையா?' என்று கேட்கலாம். அததற்கான வயஸில்தான் அததுவும் ஸுலபமாக வரும் என்பதும், வித்யாப்யாஸத்துக்கு ஏற்ற ஒரு பருவம் உண்டு என்பதும் வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும், 'இந்தத் தேசத்திலே பிறந்துவிட்டு இதன் ஏராளமான சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றுகூடத் தெரியாமலிருக்கிறோமே!' என்ற feeling இருந்தால் எந்த வயஸிலும் வித்யை வரும். ஆர்வமே இளவயஸின் துடிப்பையும், க்ராஹ்ய சக்தியையும் (கல்வியைக் க்ரஹித்துக் கொள்ளும் சக்தியையும்) உண்டாக்கிவிடும்.

இதுவரை ஏதோவொரு வாழ்க்கை முறையில் போய் விட்டோமென்றால் அது நியாயமாக நாம் போயிருக்கப் படாத 'ஏதேவொரு' முறைதான். ஆகையால், 'எந்த ஒரு முறை'யில்தான் நாம் போயிருக்க வேண்டுமோ, அதிலே இனியாவது போவது என்ற உறுதியும் ஆர்வமும் இருந்தால் ஈஸியாக அப்படி மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

ஐம்பதில் வளையுமா என்று கேட்பதையே 'சாலஞ்ஜா'க எடுத்துக்கொண்டு, 'ஓ! வளையும்' என்று காட்ட முயல வேண்டும். உரிய வயஸிலே ஒன்றைக் கோட்டை விட்டவர்கள் இப்படிச் 'சாலஞ்ஜ்' பண்ணி ஜயித்துக் காட்டவேதான் அந்தப் பழமொழி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்க வேண்டும். ப்ரத்யக்ஷத்திலேயே இப்படிப் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள்.

த்ருஷ்டாந்தமாக ஸமீப காலத்தில் ப்ரொஃபஸர் ஸுந்தர

ராமையர் என்பவர் இருந்தார். (அவர்) ஐம்பது வயஸுக்கு மேல்தான் சாஸ்த்ரம் படித்தார். அப்புறம் (கும்பகோணத்தில் ஸ்ரீமட ஸம்பந்தமுள்ளதாக உள்ள) அத்வைத ஸபை மாதிரி யான பெரிய வித்வத் ஸதஸ்களில்கூட, இவற்றிலேயே பழம் தின்று கொட்டை போட்ட பெரிய பண்டிதர்களுக்கும் புரிபடாத தத்வ நுட்பங்களை அவர்களே ஆச்சரியப்படும்படி யாக எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார். ஆகவே புதிய இளைஞர் தலைமுறையில் சிஷ்ய பரம்பரை உருவாக்குவதோடு, வயதான வர்களும் இது முதல் நம் சாஸ்த்ரங்களிலோ கலைகளிலோ, ஏதாவது ஒன்று அப்யாஸம் செய்து அதன் வழியாக ப்ரஹ்ம வித்யைக்குப் போகும் பாக்யத்தைப் பெற முயல வேண்டும்.

முற்காலத்தில் அரசர்களும் மஹாவித்வான்களாக இருப் பார்கள். ராஜ ஸதஸ்கள் அறிவாளிகள் நிறைந்ததாக இருக்கும். நன்றாக வித்வத் ஸம்பாவனைகள் செய்தும் ராஜமான்யங்கள் விட்டும் வித்வான்களையும், அதன் வழியாக வித்யைகளையும் வ்ருத்தி செய்தார்கள். இப்போது... நான் சொல்ல வேண்டாம் – எஜுகேஷன் மினிஸ்ட்ரி, கல்ச்சுரல் அஃபேர்ஸ் மினிஸ்ட்ரி என்று இருந்தாலும், கொஞ்சத்தில் கொஞ்சமாவது கலாசார அபிவ்ருத்திக்கு அவர்கள் செய்வதை நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டுமென்றாலும், ஏதோ குடியரசு நாளில் இத்தனாம் கோடி ஜனங்கள் உள்ள தேசத்தில் ஒரு பத்துப் பண்டிதருக்கு கௌரவம் பண்ணுவது; 'ஸான்க்ஸ்ரிட் ப்ரமோஷன்' என்று ஏதாவது இரண்டு பழைய ஓரியண்டல் ஸ்கூல்களுக்கு 'க்ரான்ட்' கொடுப்பது; இரண்டு யுனிவர்ஸிடியில் 'சேர்' வைப்பது: ஒரு சில பேருக்கு ஸ்காலர்ஷிப் தருவது; கிராமக் கலை உத்ஸவம் என்று ஏதாவது நாலைந்து நாள் பண்ணுவது – என்பதாகச் செய்வதெல்லாவற்றையும் கூட்டிக் கணக்கெடுத்தாலும் பொருளாதாரம், ராணுவம், நீர்ப்பாசனம் முதலியவற்றுக்குச் செலவழிப்பதில் நூறில் ஒரு பங்காவது வித்யாபிவ்ருத்திக்குப் போகும் என்று தோன்றவில்லை. அவற்றிலே காட்டுகிற இன்ட்ரஸ்ட் இதில் யாருக்கும் இல்லை – எந்தக் கட்சிக்குமே இல்லை. ஆனாலும் வெளிதேசங்களும் நம் 'இமேஜை ப்ரொஜெக்ட்' பண்ணிக் காட்டுவதற்காக மட்டும், நம்முடைய வித்யைகளையும் கலைகளையும் பற்றி நிறையப் பேசுவதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுக்காகச் செய்கிற ஏதோ கொஞ்சமும்

ஈச்வர சம்பந்தமில்லாமலும் சாஸ்த்ரிய வழியில் இல்லாமலும் செய்யப்படுவதால் அவையும் உரியபடி ப்ரயோஜனப்படாமல் போகின்றன. இன்றைய ராஜாங்க ரீதியில் இதற்கு மேல் ஒன்றும் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. அவர்களைக் குறைகூடச் சொல்ல வேண்டாம்.

ஆகவே பொதுவாக வித்யைகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் பொதுஜனங்களும், சாஸ்திரங்களை வளர்க்க வேண்டிய குருபீடங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் சிஷ்ய வர்க்கமும்தான் இப்போது விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுப் பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய ணும். ஒருவிதத்தில் ராஜாங்க ரீதியில் நடக்காததுகூட நல்லதற்குத்தான் என்பேன். ஏனென்றால், அப்படி நடந்தால் ஜனங்கள் இவ்விஷயத்தில் அசட்டையாக இருந்துவிட முடியும். அப்படி இல்லாதபோதுதான் ஸகல ஜனங்களும், 'இவை நம்முடைய மஹத்தான பாரம்பர்யச் சொத்து. இவற்றை நாம் ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்று சொந்த அக்கறையும் விசாரமும் காட்டி ஹ்ருதய பூர்வமாக ஈடுபட அதிக இடம் உண்டாகிறது.

அரைகுறை ஞானத்துக்கே ஆதரவு

வாஸ்தவ நிலை எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்தால் வ்யஸனம்தான் மிஞ்சுகிறது. வர வர வர வித்யையின் தரம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரமாக மறைந்து கொண்டே வருகிறது. எத்தனையோ கலைகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரே இருட்டிலே சின்ன மின்மினிப் பூச்சி வெளிச்சம்கூடப் பெரிசாகத் தெரிகிறாற்போல, குருபீடங்களிலே ஸ்வல்ப வித்வத்தோடு ஒருத்தர் இருந்துவிட்டால்கூட அவரைச் சிஷ்ய லோகம் 'ஸர்வஜ்ஞர்' என்று புகழ்ந்து அவரும் தாம் அதற்கு மேல் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமென்று நினைக்கிற அளவுக் குக் கொண்டு விட்டுவிடுகிறது!

மின்மினிப் பூச்சியைச் சொல்லும்போது ஒரு கதை நினைவு வருகிறது. கதை என்றால் நிஜமாகவே நடந்த கதை. நீலகண்ட தீக்ஷிதரும், பழமார்நேரி மஹாதேவ சாஸ்த்ரிகள் என்பவரும் ஸம்பந்தப்பட்ட கதை. நீலகண்ட தீக்ஷிதர் மதுரையில் புகழ் வாய்ந்ததாக உள்ள திருமலை நாயகர் மஹாலையும் புது மண்டபத்தையும் கட்டிய நாயக மன்னருக்கு மந்திரியாக இருந்தவர். மஹாபக்தர். இவற்றோடு மஹாவித்வானுமாவார். பழமார்நேரி சாஸ்த்ரிகள் இவர் மாதிரி ப்ரஸித்தி பெறாதவர். ஆனாலும் தீக்ஷிதரும் அவரிடம் எப்படித் தோற்றுப் போன மாதிரி ஆனார் என்று அந்தக் கதை தெரிவிக்கிறது. ஞான சூன்ய உலகத்திலே எப்படி மின்மினிப் பூச்சி மாதிரி துளிப் போற ஞானத்தைப் பகட்டாகக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் தங்களை ப்ரமாதப் படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது என்று மஹா தேவ சாஸ்த்ரி இடித்துக் காட்டி ச்லோகம் இயற்றிச் சொன்னதில்தான் தீக்ஷிதருக்கு அவரிடம் ரொம்பவும் மரியாதை ஏற்பட்டது என்று கதை.

வெறும் அரட்டை ஆஸாமிகளும் மின்மினி அறிவினா லேயே ப்ரகாசிக்கிற இருட்டுச் சூழ்நிலையில்தான் இப்போது இருக்கிறோம். இந்த மின்மினி ஒளியை மங்கச் செய்யும் நக்ஷத்ரக் கூட்டங்களின் ப்ரகாசம், நக்ஷத்ரங்களின் ஒளியையும் மழுங்கப் பண்ணும் சந்த்ரோதயம், அந்தச் சந்த்ரனும் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் அமுங்கிப்போகும் ஸூர்யோதயம் என்னும் படியாக மேலும் மேலும் நாட்டில் வித்யா ப்ரகாசம் ஓங்கும் படியாகச் செய்ய வேண்டும். இப்போது பூர்ண யோக்யதை உள்ள வித்வான்கள், சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள், பழைய கலைகள் தெரிந்தவர்கள் ஆயுர்வேத வைத்யர்கள், சில்பிகள், ரதகாரர் கள், பரத சாஸ்த்ர நிபுணர்கள் என்று ஏதோ கொஞ்சமாவது இல்லாமல் போகவில்லை. ஆனாலும் அரட்டைக்குத்தான் மதிப்புத் தருவது. தடபுடாவுக்குத்தான் மரியாதை செய்வது என்று லோகம் இருப்பதில், – கட்சியபிமானம் ஜாதியபி மானம் முதலியன இதிலும் தலைதூக்கியிருப்பதில் – ஸாதுக் களாக அடங்கியிருந்து கொண்டிருக்கிற, நிஜமான யோக்யதை யுள்ள இந்தச் சில வித்வான்களுக்கு ஆதரவு கிடைப்பது ச்ரமமாயிருக்கிறது. சவடால்காரர்கள் ஆர்ப்பாட்டமாகத் தங்களுடைய அரைகுறை ஞானத்தில் வேதாந்த சாஸ்த்ரம்

வரையில் நம்முடைய வித்யைகளைப் பற்றி எழுதுவது இன்று ஜகத் ப்ரஸித்தி பெறுகிறது. நல்ல ஞானமுள்ள விஷயஜ்ஞர்கள் ரொம்பவும் பரிச்ரமப்பட்டு ஆராய்ச்சி செய்து எடுத்துச் சொல்கிற விஷயங்களை ப்ரசாரம் செய்வதற்கு, ப்ரசுரம் செய்வதற்கு எவரும் முன்வருவதில்லை. இன்றைய நிலையில் தடபுடல்தான் வேண்டும், பூர்ண யோக்யதை அவச்யமில்லாத விஷயம் என்கிறதுபோல ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. இதற்குக் காரணம், பொதுவாக வித்யா ஞானத்தின், சாஸ்த்ர அறிவின் லெவல் ரொம்பவும் இறங்கியிருப்பதுதான். மேற்கத்தியப் படிப்பிலே தேர்ந்தவர்கள் தற்போது நிறைய இருந்தாலும் ஸ்வதேச வித்யைகளில் பரிச்சயம் ஜனங்களுக்கு இல்லாததால் தான், இதிலே வாஸ்தவமான ஞானத்தை எடைபோட முடியா மல், படாடோபமான அரைகுறை ஞானத்தை ஆதரிப்பதாக இருக்கிறது. இது ஸரியே இல்லை.

ஆதரிப்பவர்கள் இல்லாவிட்டால் நல்ல வித்வத் உள்ளவர் களுக்கு மனஸு தளர்ந்து போய் அவர்கள் தங்கள் வித்வத் தைத் தங்களுடைய ஸந்ததிக்கோ, சிஷ்யர்களுக்கோ கற்றுக் கொடுக்காமலே போய்விடுவார்கள். நமக்கு வித்யைகள் நஷ்டமாகிப்போகும். இப்படித்தான் தற்போதே நேர்ந்திருக் கிறது. இது மேலும் இப்படியே போய்க் கொண்டிருப்பதற்கு விடப்படாது என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு சொல்வதும்!

அதே ஸமயத்தில் வித்வத் ஸமூஹத்திடமும் ஒன்று கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 'நீங்கள் பரம த்யாகி களாக, ஆதரவு – அனாதரவு இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்படியாவது எத்தனை கஷ்டத்திலும் சிஷ்ய வர்க்கத்தை உண்டாக்கி அதனிடம் உங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நேரில் கண்ட ஆதர்ச வித்வான்கள்

இம்மாதிரி பேர், புகழ், பணம், ஆதரவு எதையும் எதிர்பார்க்காமல் அனேகக் குடும்பங்களில் வித்யைகளுக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வருபவர்களையும் நான் ஒன்று, இரண்டு இடத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். நான் எத்தனையோ ஊர் சுற்றி எவ்வளவோ பார்த்திருப்பதில் இப்படியும் பார்த்தது எனக்குச் சொல்லி முடியாத சந்தோஷமாயிருந்தது!

இவற்றில் ஒன்று எங்கே எப்போது என்றால்: 1927, 28 வருஷங்களில் மலையாள தேசத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கே திருவஞ்சிக்குளம் என்று ஒரு ஸ்தலம். (திரு அஞ்சைக் களம் என்பதே ஸரியான பெயர்.) பழைய காலத்தில் அது தான் மலையாள தேசத்துக்குத் தலைநகரமாயிருந்தது. பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒருவரான குலசேகரப் பெருமாள், அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான சேரமான் பெருமாள் (இரண்டு பேரிலும் 'பெருமாள்' இருக்கிறது.) ஆகிய ராஜ-பக்தர்கள் இருவரும் திருவஞ்சிக்குளத்திலிருந்து தான் ஆட்சி நடத்தியிருக்கிறார்கள். தேவாரத்தால் போற்றப் பட்டுப் 'பாடல் பெற்ற ஸ்தலம்' என்று கூறப்படுகிற க்ஷேத்ரங்களில் 'ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு' என்பதாக மலையாளத்திலிருக்கும் க்ஷேத்ரம் இதுதான். இதே மலையாள தேசத்தில் (ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைப் பெற்றவையான) நூற்றியெட்டு திவ்ய க்ஷேத்ரங்களில் பதின்மூன்று இருக்கின்றன. திருவஞ்சிக்குளத்துக்குப் பக்கத்தில் ப்ரஸித்தமான பகவதி க்ஷேத்ரம் ஒன்று இருக்கிறது. கொடுங்கல்லூர் என்று பெயர். வெள்ளைக்காரர்கள் அதைத்தான் 'க்ராங்கனூர்' என்று ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அந்த ஊரிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள சில ஊர்களிலுந்தான் நான் சொன்னபடி அனேக வித்வான்கள் வெளியுலகத்தின் ஆதரவைப்பற்றி நினைக்காமல் அனேக

சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸித்துக் கொண்டிருப்பது!

கொடுங்கல்லூரிலும், இந்தச் சுற்றுப்புற ஊர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ராஜா என்று ஒருத்தர் இருக்கிறார்.

மலையாளத்திலேயே பொதுவாக ராஜாக்கள் அதிகம். அங்கே பெரும்பாலும் 'மருமக்கத் தாயமுறை' என்ற முறைப் படியே ராஜ்யமோ, மற்ற ஸொத்தோ அடுத்த தலைமுறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதாவது அப்பா-பிள்ளை என்று பிதுரார்ஜிதமாக மற்ற இடங்களிலெல்லாம் சொத்து, ராஜ்யம் ஆகியவை போகின்றனவென்றால், மலையாளத்தில் மட்டும் அம்மா வழியில் மாதுரார்ஜிதமாகப் போவதாகவும் இருந்தன. ஆனாலும் அம்மா என்றால் அவள் ஸ்த்ரீ. அவள் எப்படி ஸொத்துப் பரிபாலனம் செய்வாள்? அதனால் அவளுடைய அண்ணா-தம்பிக்கு ஸொத்துப் போகும். ஆனால், இந்த அண்ணாவோ தம்பியோ கண்ணை மூடுகிறபோது தங்கள் பிள்ளைக்கு (சொத்தை) எழுதிவைக்க முடியாது. அந்த ஸஹோதரியின் பெண்ணுக்குத்தான் ஸொத்துப் போகும். முன்னே சொன்ன மாதிரியே அதை இந்தப் பெண்ணினுடைய ஸஹோதரன்தான் பரிபாலனம் செய்வான். இவன் இதற்கு முன் சொத்தை நிர்வஹித்தவனுக்கு மருமான் (மருமகன்)தானே? இப்படி மாமா-மருமகன் என்று சொத்து நிர்வாஹம் போவதாலேயே இதற்கு 'மருமக்கத் தாயமுறை' என்று பெயர். 'தாய' என்றால் தாயார் சம்பந்தப்பட்டது என்று அர்த்தம் இல்லை. Taaya இல்லை; Daaya. 'தாயம்' என்பது ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தை. அதற்கு 'ஸொத்தின் பாகம்' என்று அர்த்தம். இப்படி பிதுரார்ஜிதத்தில் பங்கு உடையவர்களுக்குத்தான் 'தாயாதி' என்று பேர்.

கொடுங்கல்லூர்ப் பகுதியில் இருந்த அனேக ராஜாக்கள் இவ்வாறு மருமக்கத் தாயமுறையில் ராஜாவாக இருந்தவர்கள். பேர்தான் ராஜா. நாம் 'மிடில்-க்ளாஸ்' (மத்யதர வகுப்பினர்) என்று சொல்பவர்களைவிடவும் அந்த ராஜாக்களின் வருமானம் ஸ்வல்பமாகவே இருக்கும். நம் ஊரில் பரம ஏழைக்குத் தான் கஞ்சி ஆஹாரமென்றால், அங்கே இந்த ராஜாக்களின் முக்ய ஆஹாரமே கஞ்சிதான்! நம் ஊரில் கஞ்சி சாப்பிடுகிற கலயம், கப்பரை என்று ஏழை மண்ணிலோ, சுரைக் குடுக்கை

யிலோ ஒன்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றால், அந்த ராஜாக்களோ இந்தக் கலயம் – கப்பரைகூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. அந்த ப்ரதேசங்களில் பலாமரம் செழிப்பாக வளரும். அந்தப் பலா இலைகள்தான் இந்த ராஜாக்களுக்குப் பாத்திரம்! பொருளாதாரச் சூழ்நிலை இப்படியிருந்தாலும் வித்வத்திலே அவர்கள் அத்தனை பேரும், அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுங்கூட, ஆச்சரியப்படும்படியான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள். புருஷாள் மட்டுமின்றி ஸ்த்ரீகளும் இப்படியே ஏதாவதொரு சாஸ்த்ரத்தில் நல்ல யோக்யதை ஸம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். இவர்களாக வெளியிலே ப்ராபல்யத்துக்கு ப்ரயாஸைப் படாவிட்டாலும், தானாகவே இவர்களில் ரொம்பவும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களில் சிலர் பெயர் வெளியில் பரவியிருக்கிறது. இப்படி ஒரு ராஜா மஹாமஹோபாத்யாயா பட்டம்கூட வெள்ளைக்கார ராஜாங்கத்திடமிருந்து பெற்றிருக்கிறார். பெயரளவில் ராஜாக்களாக இருந்துகொண்டு கஞ்சியைக் குடித்துக் காலங்கழிப்பவர்களாக நம்முடைய வேத சாஸ்த்ரங்களையும் மற்ற பூர்விகக் கலைகளையும் வ்ருத்தி பண்ணிக் கொண்டு வந்த இவர்களை வித்வத் ஸமூஹம் முழுதும் 'ஐடியலாக'க் கொள்ள வேண்டும்.

மலையாளத்தில் நான் வித்வத்-ஊரைப் பார்த்தது (ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து) முப்பதுக்கு முந்தி. இதே மாதிரி இன்னொன்று நான் பார்த்தது அப்படியும் ஏறக்குறைய நாற்பது வருஷத்துக்கு அப்புறம்.★ அது மலையாளத்தில்; இது தெலுங்கு தேசத்தில். அப்போது பார்த்தது வித்வத்-ஊர். இப்போது பார்த்தது அப்படியே ஓர் ஊர் முழுக்க இல்லை; இது வித்வத்-குடும்பம்தான். ஆனாலும் அந்தக் குடும்பமே ரொம்பப் பெரிசாக இருந்ததால் 'சாஸ்த்ரங்களிலேயே அத்தனை பேரும் ஈடுபட்டிருப்பதாக இப்படியும் ஒரு குடும்பமா?' என்று ஆச்சரியப்படும்படியாகவும், சந்தோஷப் படும்படியாகவும் இருந்தது!

'ஹரி ஸோதருலு' என்று அவர்களைச் சொல்லுகிறார்கள். தெனாலி கிட்டேயுள்ள ஈப்பூரைச் சேர்ந்த அண்ணா – தம்பிகள் ஐந்து பேர். நான் அவர்களைப் பார்த்தது பெஜவாடா

★ *1968 நவம்பரில்.*

(விஜயவாடா)வில், அவர்களுடைய வீட்டில் பெரியவர் பெயர் ஹரி வேங்கடஸுப்பையா. அவருக்கு நாலு தம்பிகள். அஞ்சு பேரும் ப்ராசீனமான முறையில் ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரம் படித்து நல்ல வித்வத்தோடு இருக்கிறார்கள். வேதம், வேத பாஷ்யம், ஸ்ம்ருதிகள், புராணம் என்று ஒவ்வொன்றில் ஒருத்தர் ஸ்பெஷலைஸ் பண்ணியிருக்கிறார். இதெல்லாவற்றை யும் ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்துத் தொகுத்துப் புத்தகம் போட்டி ருக்கிறார்கள். அதுகூடப் பெரிசில்லை. தங்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையிலும் இந்த வித்யாஸம்பத் வீணாகிவிடாமல் தங்களுடைய பசங்களுக்கும் நன்றாக சாஸ்த்ராப்யாஸம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் நான் பெரிசாக நினைக் கிறேன். தங்களகத்துக் குழந்தைகளுக்கு அஞ்சு வயஸு ஆச்சோ இல்லியோ ஸம்ஸ்க்ருத பாடம் ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். பாடம் என்று புத்தகத்தோடு கட்டிப் போடாமல் சரளமாக ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே பேசுவதற்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார் கள். ஏழெட்டு வயஸு வாண்டுகள் பளிச்சுப் பளிச்சென்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பதில் சொல்வதைக் கேட்க ஆனந்தமாயிருந் தது!

பூர்வகாலத்தில் 'அசேஷ வித்வத்ஜனங்கள்' என்னும்படி யாக ஊர் பூராவும், பெண்டுகள்கூடப் பாண்டித்யத்தோடு இருந்தார்கள்; சாணி தெளிக்கிறவள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் போடு போடு என்று போடுவதைக் கேட்டே, வாதத்திற்கு வந்த வெளியூர் வித்வான் கம்பி நீட்டிவிட்டார்; கிளிப் பிள்ளைகள் கூடத் தங்களுக்குள் பெரிய தர்க்க சாஸ்த்ர வாதங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருந்தன – என்றெல்லாம் கதைகளில் பார்க்கிறோம், கேள்விப்படுகிறோம். அதற்கு நம் காலத்திலும் ஏதோ ஒன்றிரண்டு இடங்களில் துளியாவது 'ஸாம்பிள்' மாதிரிப் பார்க்க முடிந்தது.

வித்வான்கள் வித்யையை ஈச்வரோபாஸனையாக, அதா வது வேறு ப்ரதிப்ரயோஜனம் எதிர்பாராமல், பேணி வளர்த் துக் கொள்ள ப்ரயத்னப் பட்டால் எப்படியாவது அவை உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு வ்ருத்தியாகிவிடும். அவர்களும் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு காலம் தள்ள ஈச்வரன் கைகாட் டாமல் போகமாட்டான்!

இப்படிப் பலர் இருந்துமிருக்கிறார்கள். பரமபக்தரான த்யாகையர்வாள் போன்றவர்கள்தான் ராஜ ஸம்பாவனை, பேர், புகழ் முதலியன வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி, ஒதுங்கி அவர்கள் பாட்டுக்கு இருந்தார்களென்றில்லை. மஹாவித்வான் களிலுங்கூடப் பணவசதி, பாராட்டு, ப்ராபல்யம் வேண்டாம் என்றே இருந்தவர்களுமுண்டு.

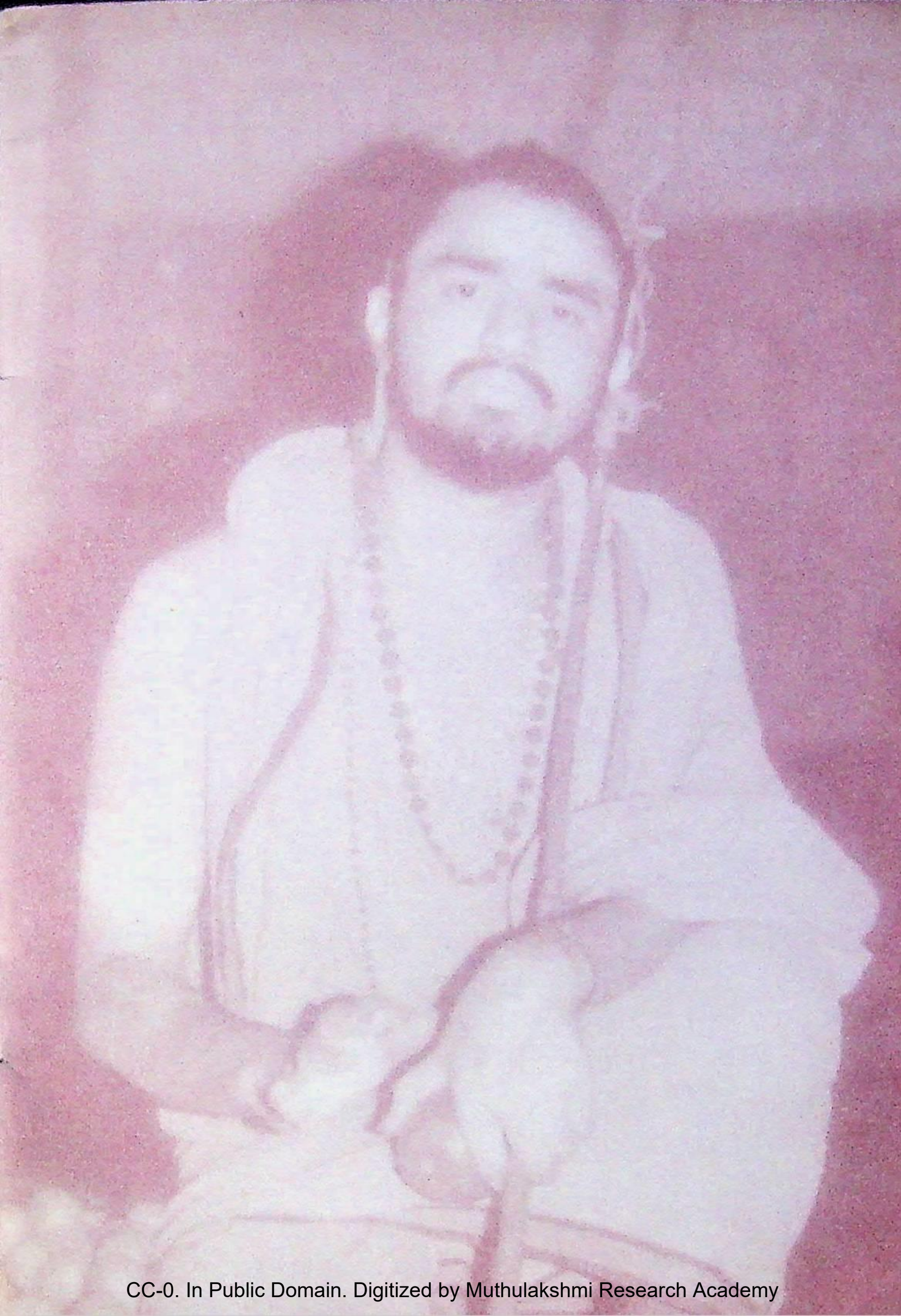
வித்வானாக இருக்கிறவர் பணத்தைத் தள்ளுவதை விடப் பாராட்டைத் தள்ளுவது ச்ரமம். தனக்கு நல்லபுத்தி இருக்கி றது, நிறையத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம், ஆராய்ச்சி செய்து பெரிசாக எழுதியிருக்கிறோமென்றால், உடனே இதை லோகம் 'ரெகக்னைஸ்' செய்ய வேண்டும். தன்னைப் புகழ வேண்டும், மரியாதை பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணங் களும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. ஒரேயடியாக வித்யா கர்வம் ஏறி, 'இந்த உலகத்துக்கு நம்மைப் புரிந்து கொள்ள வசதி உண்டா? நம்மைப் பாராட்ட அதற்கு யோக்யதை உண்டா?' என்று நினைக்கிற அளவுக்கும் சில வித்வான்கள் போய்விடுகிறார்கள். ஆதலால் அவர்கள் வித்வத்துக்காகப் பாடுபடுகிறது போலவே, அல்லது அதைவிடவும் வினய ஸம்பன்னர்களாவதற்கும் பாடுபட வேண்டும்.

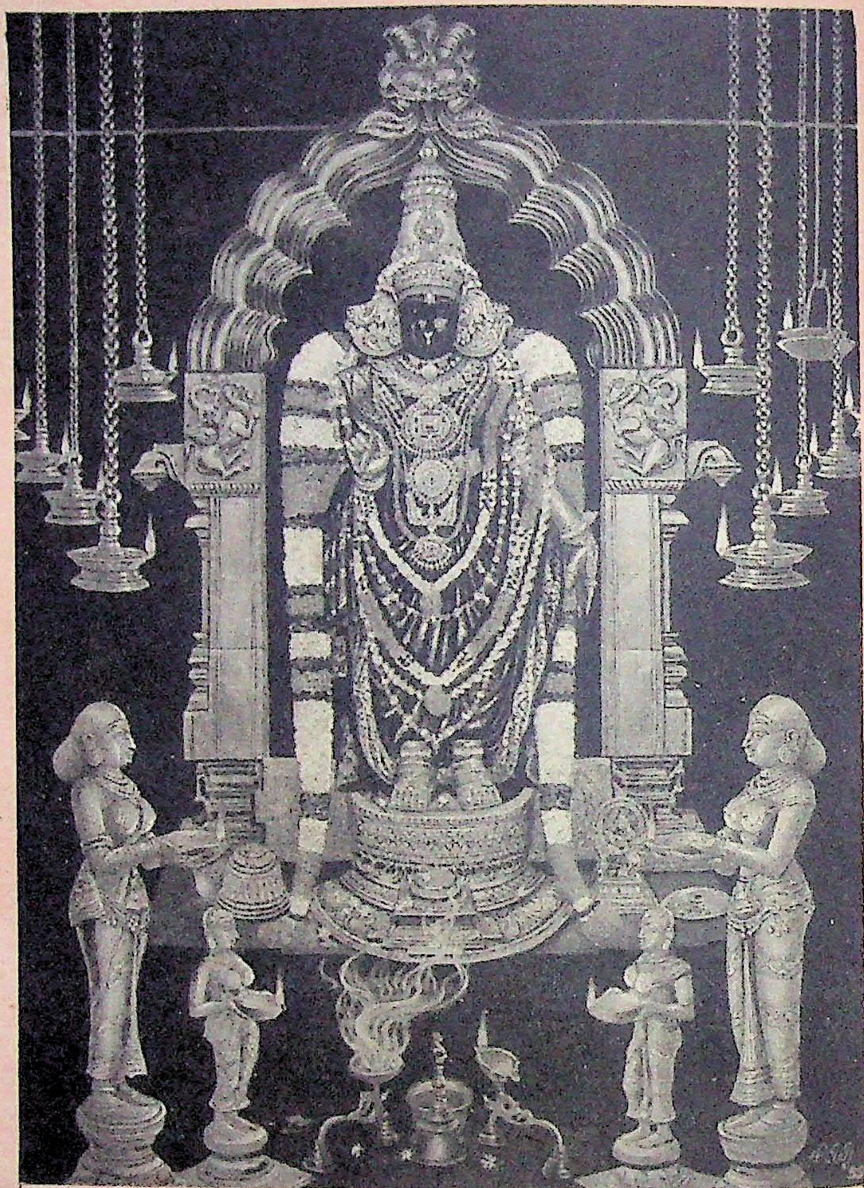
வித்வான்கள் பணத்துக்காகப் பறக்கப்படாது, ப்ராபல்யத் துக்காகப் பறக்கப்படாது என்று நான் சொன்னதால் அவர்க ளைக் காயக் காயப் போட வேண்டும், எந்த ரெகக்னிஷனும் இல்லாமல் மூலையில் தள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று மற்ற ஜனங்கள் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டுவிடக் கூடாது. பரம த்யாகிகளாக இருந்தாவது வித்யைகளைப் பேண வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய லக்ஷ்யமாக இருக்க வேண்டுமென்பது போலவே, அவரவரும் ஏதோ கொஞ்சமாவது பணம், பொழுது முதலியவற்றை த்யாகம் செய்து நம்முடைய தேசத் தின் இந்த அறிவுப் பிதுரார்ஜிதம் நசித்துப் போகாமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பது மற்றவர்களுடைய லக்ஷ்யமா யிருக்க வேண்டும். அதாவது, இப்போதுள்ள வித்வான்களை

யும் மற்ற பண்டைய கலைகளை அறிந்தவர்களையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவர்களுக்கு உயர்வு தந்து, அவர்களுக்குச் சிஷ்ய பரம்பரை உண்டாக்கி இந்த வித்யைகள் வருங்காலத்துக்கும் போகும்படியாகப் பண்ண வேண்டும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு, பொதுவாழ்க்கை என்கிற தலைப்புகளின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

காளஹஸ்தி – ஸ்ரீ ஞானப்பிரசன்னாம்பிகை